

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Verraderlijke Huisknecht

Nr 2120

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Verraderlijke Huisknecht

HOOFDSTUK I.

DAGBLADBERICHTEN

Alle bladen te New York wijdden sedert enige tijd een groot gedeelte van hun kolommen aan de nieuwste opzienbarende ontdekking, namelijk, dat de bende van het « Kwade Oog » inderdaad herleefd scheen te zijn.

Een jaar ongeveer geleden had deze bende een waar schrikbewind uitgeoefend, haar leden hadden roof en moord gepleegd, de rijke inwoners van de stad waren hun veiligheid, ja hun leven geen

ogenblik zeker en bij het later gevoerde proces bleek het, dat er in talrijke herenhuizen van millionairs spionnen waren geweest, onder het mom van chauffeurs, buttlers en huisknechts, maar ook dienstmeisjes, kameniers en gouvernantes, die in dienst hadden gestaan van het « Kwade Oog », zoals de bende zich met recht genoemd had, want hij, op wie zij haar oog had laten vallen, kon er zeker van zijn, dat hij het leven zou

verliezen of op zijn best een groot gedeelte van zijn vermogen verloren zou zien gaan, op de een of andere geheimzinnige wijze, welke hij pas veel later zou doorgronden.

En wie weet, waartoe dit alles op de duur zou hebben geleid, als er niet een geheimzinnig personage was komen opdagen, die op allerlei wijze, bijgestaan door een of meer helpers, de politie van New York had bijgestaan in de bestrijding van de beruchte bende.

Van het oogenblik af dat deze geheimzinnige persoon zich met de zaak bemoeid had, begon de macht van het « Kwade Oog » te tanen en na enige maanden kon men met een gerust hart zeggen, dat er aan haar bestaan een einde was gemaakt, want toen had men de chef kunnen vatten, die later in de elektrische stoel zijn leven van moord en roof met de dood boette.

Met een voor de bende zeer noodlottige spoed, vielen achtereenvolgens de meeste kapiteins en luitenanten van de chef en honderden leden in de handen van de politie, alles door toedoen van de man, die op zulk een krachtige en wonderbaarlijke wijze zijn hulp had verleend.

Pas toen het einde naderde, de bende op apengapen lag en de voornaamste schuldigen achter slot en grendel zaten, kwam men tot de ontdekking, dat de ondergang van de bende van het « Kwade Oog » voor het grootste gedeelte het werk was geweest van een man, die juist de natuurlijke vijand was van alles wat politie heette. Die man was John Raffles, de Grote Onbekende, de man, op wiens aanhouding nog altijd een premie van duizend Pond Sterling was gesteld en die zich sedert enige jaren mocht verheugen in de bijzondere belangstelling, niet alleen van Scotland Yard, maar ook van de Parijse Sureté en van de Nederlandse Rijkspolitie.

John Raffles, maar dat wisten zelfs de slimste detectives niet, was een jaar geleden met twee trouwe metgezellen

naar New York gekomen en inderdaad met zijn wonderlijke vliegmaschine « De Sperwer » geheten, gelijk men terecht had vermoed.

Die twee bijna onafscheidelijke reis-makkers waren Charles Brand, een nog jonge man, die zijn leven en zijn gehele bestaan aan Raffles te danken had, en James Henderson, die te Londen de functie van chauffeur uitoefende in dienst van Lord William Aberdeen, welke naam de Grote Onbekende steeds droeg in de Engelse hoofdstad.

Van het oogenblik af, dat Raffles zich met de zaak bemoeide, begon het met de Bende van het Kwade Oog bergaf te gaan, zoals men dat noemt.

Vele hunner ondernemingen mislukten, en vooral met de « miljoenenzaak » sloegen zij een jammerlijk fiasco.

Wat zij ook deden om Peter Vandijke, de staalkoning, tot uitbetaling van het miljoen te dwingen, Raffles stak steeds de gehele onderafdeling van de bende, een spaak in het wiel en ten slotte werd die zich speciaal met deze afzeterspoging had beziggehouden, gearresteerd en onschadelijk gemaakt.

Omstreeks twaalf gevaarlijke bandieten verloren het leven bij een van de straatgevechten, die in verband met deze zaak plaats vonden.

En zo nam dan geleidelijk maar snel de macht van de gevreesde bende af; de waarschuwingen, ondertekend met een wijdgeopend oog, dat een dreigende en woeste uitdrukking vertoonde, bleven langzamerhand achterwege en toen ten slotte de chef werd gearresteerd, toen haalden de bewoners van New York weer geruster adem; men mocht het er nu wel voor houden, dat de boom in de wortels getroffen en dat het bestaan van de Bende van het Kwade Oog voor altijd geknakt was.

En toch, men had zich vergist!

Een jaar was in rust voorbijgegaan en ofschoon er te New York nog altijd misdaden gepleegd werden, zij gingen niet

boven hetgeen men « het normale aantal » gelieft te noemen.

En nu waren er sedert enige weken weer tekenen merkbaar geworden, die er maar al te duidelijk op wezen, dat de bende van het Kwade Oog uit haar as herrezen was!

Reeds hadden enige schatrijke New-Yorkers dreigbrieven ontvangen, onderkend met het gevreesde embleem, reeds was het aantal misdaden weer toegenomen...

In de aanvang meende men te doen te hebben met een grap van zeer slecht allooi, maar spoedig moest men op die optimistische zinswijze terugkomen; 't was bittere ernst.

Het duurde echter niet lang of opnieuw deed de geheimzinnige macht zich gelden, die een jaar geleden van zo overwegende invloed was geweest bij de bestrijding van de bende.

Een van de eerste misdaden van de bende had bestaan in het beroven van een paar banken in de voorsteden en nog wel op klaarlichte dag.

De laatste maal waren de bandieten zelfs brutaalweg ongemaskerd opgetreden en zij hadden de directeur van de bank, de heer Lyons eenvoudig dood geschoten, terwijl zij het personeel van de bank met hun revolvers in bedwang hielden en deze mensen later in een der grote kluisen opsloot, om vervolgens op hun gemak de openstaande brandkast leeg te halen.

Geen dag later was de geheimzinnige helper ten tonele verschenen. De hemel alleen wist waar hij weer zo plotseling vandaan kwam, maar op de dag, die hierop volgde, had hij op schrandere wijze een val opgezet, waarin 'n twaalf-tal bandieten gevangen werden.

Het was een prachtige zet en toch viel hij in 't niet, naast hetgeen hij niet veel later verricht had.

En daarover juist schreven nu de New-Yorkse bladen kolommen vol.

De wijze waarop hij 't had ontdekt, mocht een raadsel worden genoemd,

maar de mysterieuse vreemdelling had op de een of andere manier ontdekt, dat er op de bovenste verdieping van het « Manhattan Building », dat niet minder dan drie en veertig étages telde, een vergadering zou plaats vinden van kapiteins en luitenants van het « Kwade Oog ».

Misschien mocht de wijze, waarop hij deze vergadering wist te verschalken, niet zonder bedenking worden genoemd, want hij had zich vermomd als inspecteur van politie, terwijl zijn beide helpers optraden als detectives, maar in ieder geval slaagde zijn opzet volkomen; de bandieten werden verrast en overrompeld, terwijl zij, die zich met de revolver in de vuist verzetten, neergeschoten of zwaar verwond werden.

En wel waren het zeer moderne bandieten, want zij waren met zijn twintigen door zes helicopters op het reusachtige, volkomen vlakke dak van de wolkenkrabber afgezet en hadden via het zolderlûik het vergaderlokaal bereikt.

De geheimzinnige onbekende echter had door zijn twee helpers de bewakers van de vliegmaachines op het dak laten overvallen en toen deze twee mannen het sein gaven, was de rest kinderspel voor de agenten van politie, welke de zogenaamde inspecteur, als een tweede kapitein van Köpenick, had opgecommandeerd.

Dit alles had enige dagen geleden plaats gehad en daar de justitie voornemens was de zaak zo spoedig mogelijk af te handelen, zo zouden de processen binnenkort reeds een aanvang nemen.

De bladen weidden vooral uit over de vraag, in hoeverre de gevangen bandieten strafbaar zouden zijn en sommigen waren niet al te optimistisch dienaangaande, want alles wel beschouwd, bestaat in Amerika het recht van vergaderen en men zou de gevangenen moeten bewijzen, dat zij de wet overtreden hadden.

Zeker, als men kon aantonen, dat zij lid van een verboden vereniging waren, dan kon men hen tenminste in arrest houden en naar nadere bewijzen zoeken, maar daar alle beschuldigten tot dusverre zo stom als een vis waren gebleven en volstrekt niets hadden willen uitlaten, zo zou dit niet eens zo gemakkelijk gaan.

Intussen schenen op het hoofdbureau van politie de ambtenaren de hoop te koesteren, dat een of meer van de arrestanten wel zouden doorslaan, zoals de vakterm luidt, dat wil zeggen, dingen vertellen, welke zij in het belang van de bende en van hun mede-beschuldigten beter voor zich zouden hebben kunnen houden.

Maar tot dusver gelek het daar weinig op, de bandieten dachten er blijkbaar niet aan iets los te laten.

Maar zij dachten aan nog iets anders en dat was aan de papieren, welke men op hun persoon en in de vergaderzaal had gevonden.

Bovendien moest het sterk in hun nadeel pleiten, dat zij zich met de wapens in de vuist hadden verzet, en dat men in de zakken van een drietal hunner zelfs kleine handgranaten had gevonden juist zoals ze bij het Amerikaanse leger in gebruik zijn.

Men had intussen de identiteit van de meesten der arrestanten, zestien in getal, waaronder vijf zwaar gewonden, die voorlopig niet zouden kunnen worden verhoord en drie licht gewonden, die nog in het hospitaal der gevangenis waren, reeds kunnen vaststellen; er waren acht mannen onder zonder een bepaald beroep en die steeds door misdaad hadden geleefd, en voorts waren er twee gemeentearbeiders, een telegrafist, een geneesheer, twee bankiers, waarvan een zeer rijk, en een toneelspeler onder.

Wel een allerzonderlingst allegaartje, juist zoals het bij de dood gewaandebende steeds het geval was geweest.

Hun papieren waren ter griffie gedeponeerd en men had er de vertegenwoordigers van de bladen nog geen inzage van willen geven, zodat deze heren naar hartelust er op los konden fantaseren, en van die vrijheid ook ruimschoots gebruik maakten.

In ieder geval mocht uit de omstandigheid, dat men de gevangen bandieten stevig vast hield, worden afgeleid, dat men, zoals men dat noemt, vat op hen had en zo zag heel New York met grote belangstelling de dag tegemoet, waarop het proces tegen de gearresteerden een aanvang zou nemen.

HOOFDSTUK II.

EEN RECHTZITTING

Het was enige dagen later, toen er een paar arbeiders, die blijkbaar niet veel om handen hadden, met de handen in de zakken en op een stuk gom kauwend, uit de deur van een armoedig huis in de havenwijk traden, en langzaam, blijkbaar niets te verzuimen hebbend, de nauwe, morsige straten begonnen af te lopen.

Men zou er een eed op hebben gedaan, dat zij behoorden tot die categorie van werklieden, die arbeiden als zij er lust in hebben, wat niet vaak gebeurt, en luieren, wanneer hun hart hun daartoe dwingt, hetgeen het grootste gedeelte van de tijd het geval was.

En toch waren de beide mannen heel iets anders; zij heetten John Raffles en Charles Brand.

De Grote Onbekende had zich, zoals de bladen het reeds vermeld hadden, aanstonds met Brand en Henderson terug getrokken, nadat hij zulk een groot aandeel had genomen in de arrestatie van de twintig bendevoorhoeden in Manhattan Building, het huis met de drie en veertig verdiepingen en nadat hij als politieinspecteur had verlaten, betrad hij het weer in de rol van baliekluiver.

Hij had zich niet zonder moeite een woning weten te verschaffen in de drie en veertigste Street, die het grote voordeel had, dat men haar aan de kant van de genoemde straat, zowel als van de

zijde van een grote binnenplaats kon verlaten.

Het was dus niet zo moeilijk, er aan de voorkant binnen te gaan als inspecteur van politie en haar aan de achterzijde weer te verlaten als arbeider.

Nadat de twee mannen enige tijd hadden voort gelopen, begon Brand:

— Waar wandelen wij eigenlijk heen?

— Naar het paleis van justitie.

— Wat ga je daar uitvoeren? riep Brand verschrikt uit.

— Maar heb je dan geen kranten gelezen, Charles? zei Raffles bestraffend. Vandaag begint het proces tegen de gevangen bandieten.

— De Bandieten van Manhattan Building?

— Juist. Je zult wel begrijpen, dat ik gaarne bij het verhoor aanwezig wil zijn, want er is niets zo leerrijk voor mensen van mijn beroep als het volgen van een proces als dit.

— En wil je het einde van dat proces blijven afwachten?

— Waarom zou ik niet?

— Maar het kan maanden duren, Edward, riep Brand uit.

— O, neen, de procedure in Amerika gaat veel sneller, tenzij de zaak zeer ingewikkeld is.

— Maar dat is zij immers?

— Niet zo bijzonder. Er zijn papieren gevonden, en, voor zover ik weet, wor-

den de beklaagden alleen beschuldigd van de volgende zaken: lidmaatschap van een verboden vereniging, aanranding der openbare veiligheid, verzet tegen de politie, vliegen boven de stad zonder vergunning.

— Maar dan wordt het een proces van niemandal, riep Brand verontwaardigd uit.

— Het kan zelfs in een paar dagen zijn afgelopen, mits de gevonden papieren geen aanleiding geven om de kerels wat langer vast te houden. Brengen zij, bijvoorbeeld, plannen aan het licht om ergens inbraak te plegen, 'n millionaire te ontvoeren, of iemand uit de weg te ruimen, dan staan de zaken er dadelijk heel anders voor, en dan kunnen de bandieten op zijn minst tot een paar jaar gevangenisstraf worden veroordeeld. Zij hebben in gemeenschap gehandeld en dat is ook in Amerika steeds een motief tot verzwaring van straf.

Al sprekende hadden Brand en Raffles een straat bereikt, waar een autobuslijn begon, die naar het hartje van de stad leidde.

Zij sprongen op een juist wegrijdende bus, die hen een half uur later afzette in de onmiddellijke nabijheid van het reusachtige Paleis van Justitie.

Het was nog een uur vóór de deuren zouden worden geopend, maar reeds verdrong zich een vrij talrijke menigte voor het hekken, om te worden binnengelaten.

Brand en Raffles hadden met hun ge oefende blik al spoedig gezien, dat er onder al die mensen verscheidene personen met een verre van gunstig uiterlijk rondliepen.

Zij mengden zich onder de menigte en drongen zover mogelijk naar voren, teneinde zich een goed plaatsje te verzekeren op de openbare tribune.

Eindelijk werden de deuren geopend, het publiek stroomde naar binnen, en begaf zich door een brede cirkelvormige gang naar de grote rechtzaal.

Niet zonder moeite hielden agenten van politie, met revolver en gummistok gewapend orde onder de elkaar verdringende bezoekers.

Maar eindelijk had dan toch iedereen zijn plaats en Raffles en Brand hadden zich met elleboog en vuist zoveel ruimte gemaakt, dat zij vooraan kwamen te zitten.

Achter en naast hen zaten enige lieden met een donker uiterlijk, waarschijnlijk Italianen of Spanjaarden, die fluisterend met elkaar spraken, nu en dan een snelle blik werpend naar de agent van politie, die een eind verder bij een der smalle loopgangen op wacht stond.

Beneden was de zittingzaal nog bijna geheel verlaten.

Enkele advocaten liepen, met de handen op de rug, heen en weer, de griffier had juist de stukken verwisseld en een lijvig dossier op de plaats van de voorzitter neergelegd en voor het overige was er niemand te zien in de grote ruimte.

Nu verdween ook de griffier, maar om een ogenblik later terug te keren en met plechtige stem de komst van het Hof aan te kondigen.

De leden van de Rechtbank kwamen binnen en namen plaats achter de lange, groene tafel.

Ook de advocaten namen hun plaats in, vervolgens de openbare aanklager en toen allen gezeten waren, ging er een kleine, lage deur open, terzijde van de zaal en de acht beklaagden werden binnengeleid, achter elkaar lopend en ieder vergezeld van twee agenten van politie.

Zij namen in twee rijen van vier plaats in de bank der beschuldigen en de agenten schaarden zich achter hen.

Het eerst stond nu de griffier op, teneinde de akte van beschuldiging voor te lezen, een eindeloos lang stuk, waarvan de lezing bijna een uur duurde en menigeen in slaap deed vallen.

Maar Raffles en Brand waren klaar wakker en voor hen ging er geen letter van het stuk verloren, ofschoon de griffier verre van duidelijk sprak en het gehele stuk op een eentonige dreun half voor zichzelf oplas.

En de twee mannen waren het er al spoedig met elkaar over eens, dat de beschuldiging hoofdzakelijk zou berusten op de aanklacht: lidmaatschap van een verboden vereniging, gesticht tot aanranding van de openbare veiligheid, een misdrijf, dat in Amerika zwaar gestraft wordt, zwaarder dan in de meeste andere landen, omdat het daarginds wemelt van geheime politieke en andere verenigingen, die 'n voortdurende strijd voeren tegen het wettige gezag.

Deze aanklacht omvatte alle beschuldigen, maar bovendien werd tegen enkelen hunner nog de beschuldiging ingebracht van gewapend verzet tegen de politie.

Raffles boog zich naar Brand over en zei fluisterend:

— Zij komen er af met een paar jaar gevangenisstraf op zijn hoogst, let eens op!

De griffier had zijn lectuur nu geheel geëindigd en het verhoor zou een aanvang nemen.

De President van de Rechtbank, een man met een vol, blozend gelaat, een grijze puntbaard en nog vol, weelderig hoofdhaar, dat onder zijn baret uithing, had enige tijd in het dossier gesnuffeld, wisselde nu een paar woorden met de griffier, waarna deze zich naar de bank der beklagden begaf. Een der bandieten stond nu op en ging naar het hekje om zijn verklaringen af te leggen.

De beklagde was een rijzig man, in de kracht van zijn leven, hoogstens veertig jaar, met dik zwart haar, een kleine zwarte knevel en zeer zorgvuldig gekleed.

Zijn kleren waren van de beste soort, zijn linnengoed was onberispelijk helder.

Hij stond met beide handen, die zeer wit en goed onderhouden waren, op de leuning van het hekje gesteund en staarde recht voor zich uit.

De rechter keek even in zijn papieren en begon toen:

— Uw naam, woonplaats, datum van geboorte?

De man achter het hekje scheen even na te moeten denken, voor hij met een slepende stem antwoordde:

— Frank Burgan, twee en veertig jaar, geboren te St. Louis.

— Uw beroep?

— Industrieel.

— Woont gij reeds lang te New York?

— Omstreeks twee jaren.

— Gij staat bekend als een rijk man; deel ons mede, wat u er toe bewogen kan hebben deel uit te maken van zulk een gevaarlijke, moorddadige bende als die van het Kwade Oog!

Weer scheen de beklagde te aarzelen en met moeite zijn gedachten te verzamelen.

Hij wreef zich met de witte hand over het voorhoofd, keek peinzend voor zich uit, liet zijn blikken over de rij van advocaten dwalen en begon toen:

— Ik weet eigenlijk niet, Your Honor, wat er mij toe gebracht heeft. Het was de onweerstaanbare behoefte, geloof ik, om in actie te zijn en dingen te doen, die verboden waren!

— Hoe lang is het geleden, dat gij voor het eerst met een van de leden der bende in aanraking kwaamt?

— Een paar weken, denk ik, of misschien wel een maand of twee maanden.

— Weet gij dat niet precies? vroeg de rechter verbaasd. Dat moet gij u toch kunnen herinneren?

Burgan liet een kort lachje horen en antwoordde:

— Ik herinner het mij toch waarlijk niet, sir! Mijn geheugen is zeer veel minder geworden sedert het ongeval, dat mij trof!

— Welk ongeval?

— Ik ben een maand of drie geleden, of een half jaar, van mijn paard gevallen. Het schijnt dat dit een zeer nadelige invloed op mijn denkvermogen heeft gehad!

— Het zal onderzocht worden, beklagde, in hoeverre gij de waarheid spreekt.

Maar nu trad de advocaat van de beklagde naar voren, een jonge man met een intelligent gelaat, die met luide stem riep:

— Dat onderzoek heeft reeds plaats gehad, sir, onder de getuigen à décharge bevindt zich de huisdokter van mijn cliënt!

— Maar hoe is het mogelijk, beklagde, zo vervolgde de president, dat gij uw zaken goed kunt beheren, als uw geheugen zozeer te lijden heeft gehad?

— Ik heb een compagnon moeten nemen antwoordde de beklagde schouderophalend.

— Maar als men u vroeg de dingen bekend te maken, welke gij moet weten krachtens uw lidmaatschap van de bende, zoudt gij mij dan kunnen en willen antwoorden?

Maar nog voor Burgan iets had kunnen zeggen, stond er op de openbare tribune een vrouw op, geheel in het zwart gekleed, niet ouder dan een jaar of vijf en dertig en nog zeer schoon, die snikkend uitriep:

— Doe het niet, Frank! Ik smeeek je erom! Zij zullen je vermoorden, als je het doet!

— Wie is die vrouw, die hier de rust durft verstoren? riep de president toornig uit.

— Zij is mijn echtgenote, sir! zei Burgan op zachte toon, terwijl hij het hoofd op de borst liet zinken.

— Dat wist ik niet! hernam de president een weinig zachter.

Hij richtte zich tot de vrouw in het zwart, die door een meisje van een jaar of tien vergezeld was en hernam:

— Als uw man ons waarlijk iets kan mededelen omtrent de geheimen van de bende, mevrouw, dan moogt gij hem daarvan niet terughouden! Wij zullen wel zorgen, dat de wraak van de bendeleden hem niet kan treffen!

— Dat kunt gij niet! dat kunt gij niet! riep de vrouw hartstochtelijk uit. Gij weet misschien niet hoe machtig zij zijn, zij zullen mijn man doden!

Maar de beklagde had zich naar haar omgekeerd en legde haar met een kalmerend gebaar het stilzwijgen op.

— Wees stil, Mildred! zei hij. Stel je gerust, ik zal niets zeggen!

Hij wendde zich opnieuw tot de president en vervolgde:

— Wat ik onthouden heb en zou kunnen zeggen, zou u zeer weinig baten, sir. Ik vergeet alles zeer spoedig, dat bezweer ik u.

— Maar gij moet dan toch met het volle bezit van uw geestvermogens aan de misdaden hebben deel genomen! riep de president uit. Anders zoudt gij hier niet staan! Gij hebt aan de vergadering in het Manhattan Building deel genomen, gij hebt u zelfs verweerd, uit de stukken lees ik, dat men u met een revolver in de hand heeft aangetroffen.

— Het is zeer goed mogelijk, sir. Ik ontken het niet! Ik weet het niet meer, zei de beklagde op doffe toon.

— Wat! zoudt gij willen zeggen, dat gij het nu reeds vergeten had? riep de president uit, terwijl hij de beklagde een ongelovige blik toewierp.

Maar weer trad de advocaat naar voren en zei:

— Dit is 'n verschijnsel van de kwaal van mijn client, sir! Het is met zijn hersens vreemd gesteld, soms herinnert hij zich eensklaps zaken, welke hij vergeten waande en die toch reeds vele maanden geleden zijn, en het komt ook vaak voor, dat hij niet juist meer weet, wat hij een uur van te voren gedaan heeft! Zijn huisdokter zal dit aanstonds bevestigen.

— Wij zullen zien, bromde de president.

Hij stelde Burgan nog enige vragen en daarop kon de beklagde weer gaan zitten.

Terwijl hij naar de bank terugliep, wierp hij een blik vol innige liefde op de vrouw in het zwart, die erbarmelijk stond te snikken.

Het verhoor van de andere beklagden nam een aanvang, maar geen hunner liet zich ook maar in het minst uit over de geheimen van de Bende van het « Kwade Oog ».

Zij gaven allen hun namen op en daarbij bleef het.

Niemand kende de aanvoerder, niemand had hem ooit gezien, niemand vermoedde zelfs in de verste verte, wie hij kon zijn...

En de president wist maar al te goed, dat zij althans in dit opzicht wel de waarheid konden spreken, want hetzelfde was het geval geweest, toen de beruchte bende voor het eerst van zich deed spreken.

De Moloch, aldus was de bijnaam van de geheimzinnige chef, vertoonde zich nooit anders aan zijn luitenants dan beschut achter een gazen wand, waardoorheen hij hen zeer gemakkelijk kon waarnemen, maar waarachter hij zelf onzichtbaar was.

Bovendien droeg hij steeds, zoals naderhand bleek, een masker, dat zijn gehele gelaat bedekte, behalve de ogen en de mond.

Het was niet aan te nemen, dat de mannen die gearresteerd waren, voor het overige niets meer wisten van de bende, waarvan zij deel uitmaakten, en onder andere moesten zij de namen van honderden leden kennen.

Maar zij zwegen bot, zij wisten niets, zij begrepen zelfs niet, waarom men hen eigenlijk gearresteerd had, want zij wis-

ten van de gehele bende van het « Kwade Oog » niets af.

Men wees hun op de gevonden papieren, maar zelfs toen bleven zij ontkennen. Men herinnerde hen aan de zonderlinge wijze waarop zij hun vergaderlokaal hadden bereikt, namelijk door de lucht, aan de tegenstand, die zij geboden hadden, aan de handgranaten, die bij enige hunner waren gevonden, en waarvan zij zich alleen niet hadden kunnen bedienen, doordat hun daartoe de tijd ontbrak, en aan meerdere zaken, die hun schuld moesten bewijzen; het mocht niet baten, zij bleven zwijgen en lieten alles maar aan hun advocaten over.

En als de rechtbank soms mocht gehoopt hebben, dat een der arrestanten geneigd zou zijn om de anderen te verraden, dan vergiste zij zich, niemand liet een woord los.

Met eindeloos geduld en grote bekwaamheid had de president zijn vragen gesteld, maar nadat er uren verstreken waren, moest hij het eindelijk opgeven.

De beschuldiging zou zich moeten bepalen tot de reeds genoemde punten: lidmaatschap van een verboden vereniging en verzet tegen de politie, als hoofdmotieven.

Laat in de namiddag werden de straffen uitgesproken.

Zij varieerden van anderhalf tot drie jaar gevangenisstraf.

Wat Burgan betreft, hij zou voorlopig in verzekerde bewaring moeten blijven, totdat het rapport van de rechtsgeeneesheren beslist zou hebben, of hij inderdaad als ontoerekenbaar moest worden beschouwd.

Zodra het vonnis geveld was, stond het publiek op om heen te gaan en terwijl dit geschiedde, hoorde Raffles duidelijk in het Italiaans naast zich zeggen:

— Wacht maar, wij zullen hem weten te wreken.

HOOFDSTUK III.

MEVROUW BURGAN

Raffles had snel het hoofd omgewend, teneinde te weten te komen wie deze woorden gesproken kad.

Het was een jonge man met een echt Italiaans type, donkere, thans van woede gloeiende ogen, gitzwart kroeshaar en een gebruinde tint, rode lippen, overschaduwde door een fijn zwart kneveltje.

Hij was als werkmans gekleed en had blijkbaar zoeven het woord gevoerd tot een landgenoot, die niet veel ouder was dan hij zelf en eveneens een werkmanskiel droeg.

Raffles trok Brand snel terzijde en fluisterde hem in:

— Volg die twee kerels, of althans de jongste en zie, waar hij blijft.

Brand stelde geen onnodige vragen, daar hij wel begreep, dat Raffles hem dit verzoek niet louter voor zijn genoegen deed, maar knikte Raffles toe en ging de beide Italianen na.

Wat Raffles aangaat, hij had zich een andere taak gesteld.

Hij hield de dame in het zwart in het oog, die bitter wenend, met de arm om de hals van haar dochttertje geslagen op haar beurt de zittingzaal verliet.

Het duurde tamelijk lang, voor de gehele zaal ontruimd was en Raffles moest handig manoeuvreren, om ongemerkt in de buurt van mevrouw Burgan te kunnen blijven.

Maar eindelijk bereikten zij ongeveer tegelijk de uitgang.

Daar stond een fraaie auto te wachten, de dame in het zwart liep er op toe en stapte met het kind in.

Maar Raffles echter had juist tijd gevonden een huurauto aan te roepen en hij beval nu de chauffeur de fraaie auto van mevrouw Burgan te volgen.

De rit duurde bijna drie kwartier en toen stond de auto stil voor een fraal huis in een der voorsteden, niet ver verwijderd van een groot fabrieksgebouw.

Raffles, die uit het raampje keek, begreep, dat hij het doel van zijn tocht bereikt had.

Hij stapte uit, wisselde snel enige woorden met de chauffeur, en liep langzaam op het huis toe, dat meer op een grote villa geleek, en geheel afzonderlijk was gelegen, omgeven door een grote tuin.

Hij kwam juist bijtijds om te zien, hoe mevrouw Burgan binnen ging en hoe daarop de auto om de villa heen reed, waarschijnlijk om zich naar de garage te begeven.

Hij stond een ogenblik in gedachten stil, wenkte daarop de chauffeur en zei tot de man, zodra hij binnen het bereik van zijn stem was:

— Blijf hier op mij wachten, ik ben binnen een kwartier terug.

De chauffeur krabde zich achter het oor, want de rit had lang geduurd, hij zou weer terug moeten en dan nog een

kwartier wachten, was niet erg naar zijn zin.

Maar een goudstuk deed hem aanstonds van inzicht veranderen; hij haalde een dagblad uit zijn zak en begon kalm te lezen, terwijl Raffles op de huisdeur toetrad en aanbeide.

Een ogenblik later deed een bediende met grijs haar en een door droefheid vertrokken gelaat, de deur voor hem open.

De man keek Raffles verwonderd aan, liet zijn blikken langs zijn werkkleding glijden en vroeg toen kortaf:

— Wat is er van je dienst, man?

— Ik wens onmiddellijk mevrouw Burgan te spreken.

— Mevrouw Burgan is nu niet in staat om iemand te ontvangen. Ik weet ook niet of er hier reparaties in huis moeten plaats vinden en zo ja, dan kunt gij het wel met mij afdoen.

— Het gaat niet om herstellingen, vriend. Tenminste niet de meest gebruikelijke zin van het woord! hernam Raffles glimlachend, terwijl hij de bediende de hand op de schouders legde.

— Wat wenst gij dan? vroeg de oude man, verwonderd over dit optreden.

— Ik kom in verband met de arrestatie van uw meester! Ik kom uw meesters mijn hulp aanbieden; ik ben zeker, dat zij dat niet zal afslaan.

Het gelaat van de oude man vertrok krampachtig en een ogenblik scheen het, alsof hij in tranen zou uitbarsten.

Hij vermande zich echter, wees de bezoeker een stoel, sloot de voordeur en zei:

— Uw naam? Gij zijt zeker detective.

— Iets dergelijks, vriend! antwoordde Raffles. Mijn naam doet er eigenlijk weinig toe; de hoofdzak is, dat ik mevrouw misschien van dienst kan zijn! Maar als gij volstrekt een naam wilt noemen: Hudson heet ik! En denk er om, ik laat mij niet weg zenden; de zaak is van gewicht!

De bediende verwijderde zich haastig, slechts weinige minuten later keerde hij terug, en verzocht Raffles hem te willen volgen.

Hij ging hem langs de marmeren trap voor naar een fraai gemeubeld ontvangvertrek, waar Raffles mevrouw Burgan aantrof, wederom in gezelschap van haar dochttertje Ilse.

Zij was opgestaan om haar bezoeker te begroeten en keek niet zonder verbazing naar diens kleding.

De bediende had zich reeds weer bescheiden verwijderd, toen Raffles begon:

— Ik moet u verschoning vragen, madame, dat ik u kom lastig vallen, onder omstandigheden, die voor u zeer droevig zijn. Ik wordt gedreven door mijn wens om u behulpzaam te zijn, maar ik wil er eerlijkheidshalve aanstonds aan toevoegen, dat ik eveneens genoopt word tot mijn optreden door de vurige wens om de bende van het Kwade Oog te bestrijden, waarvan uw man ter kwader ure lid is geworden!

— Ik wist er niets van mijnheer, dat bezweer ik u!

— Dat begrijp ik, mevrouw, hernam Raffles ernstig, anders zoudt gij er zeker alles op hebben gezet, om hem terug te houden en hem te beletten voort te gaan op een weg, die naar zijn verderf moest voeren.

— Zijt gij in de rechtszaal geweest, mijnheer?

— Van het begin tot het einde, mevrouw.

— En gelooft gij, dat mijn man niet toerekenbaar kan worden gesteld voor zijn daden?

— Volgens de verklaring van uw dokter en afgaande op zijn eigen uitlatingen, zou ik het zeker gaan vermoeden, mevrouw.

— Ik zeg u dat het niet anders kan, mijnheer! Mijn man is steeds de goedheid en rechtschapenheid zelf geweest, totdat het ongeluk hem tref. Tijdens

een wandelrit struikelde zijn paard; hij werd uit het zadel geworpen en kwam met het hoofd op een steen terecht. Weken lang zweefde hij tussen leven en dood en toen hij eindelijk genezen was, kwamen wij tot de vreselijke ontdekking, dat zijn denkvermogen ernstig geleden had. Het was een zeer vreemd geval; hij scheen volkomen het besef tussen goed en kwaad te hebben verloren en gij kunt u mijn vreselijke schrik voorstellen, toen ik er eens getuige van was, hoe hij een kleine mus, dat zich had laten vangen in onze tuin, een voor een de veertjes uittrok. Ik snelde natuurlijk aanstonds op hem toe, en hij scheen in het geheel niet te begrijpen, wat hij eigenlijk deed. Ik nam hem het trillende, reeds half geplukte diertje af, en toen moet ik in tranen zijn uitgebarsten... Een half uur later wist hij zich van het gehele voorval niets te herinneren!

— En later? vroeg Raffles, die aandachtig had toegelisterd.

— Een week later begon hij er eensklaps, midden onder een gesprek met een geheel ander onderwerp, over te praten.

— En toonde hij toen berouw?

— Dat is het juist, hij scheen volstrekt niet te begrijpen, dat hij iets slechts scheen had gedaan, iets wreeds.

— Dat is zeer wonderlijk! hernam Raffles hoofdschuddend. En toch, het komt wel eens meer voor, bij zware hoofdwonden. Soms gaat het vanzelf over, na verloop van jaren, soms ook moet er operatief worden ingegrepen.

Hij dacht even na en vroeg plotseling:

— Hoe oud is uw huisdokter?

— Over de zeventig, mijnheer, antwoordde mevrouw Burgan, verbaasd over deze vraag.

— Ik schatte hem op tachtig, antwoordde Raffles droogjes. Hij heeft uw man zeker behandeld tijdens zijn ziekte.

— Ja mijnheer.

— Geheel alleen?

— Ja.

Raffles bromde iets in zichzelf, hetgeen mevrouw Burgan niet kon verstaan, en daarop begon hij weer:

— Ik ben er van overtuigd, mevrouw, dat men uw man niet in de gevangenis zal opsluiten, wanneer het rapport van de gerechtsgeneesheer uitwijst, dat uw man als niet geheel toerekenbaar moet worden beschouwd. Het gevaar blijft dan natuurlijk bestaan, dat men hem gedurende enige maanden in een... zenuwinrichting opsluit, teneinde hem te observeren.

— Dat zou vreselijk zijn, mijnheer, hernam mevrouw Burgan handenwringend.

— Wij moeten dit dan ook trachten te voorkomen, madame, hernam Raffles. Ik wil geheel eerlijk met u zijn, ik hoop, dat uw man, als hij hersteld is, zich wellicht veel zaken zal herinneren, die hem nu geheel en al zijn ontgaan en meer speciaal wat betreft de handelingen van de bende van het Kwade Oog. Ik kwam daar in de rechtzaal in de hoop, dat een van de arrestanten misschien zijn mond zou voorbij spreken, maar ik had buiten de tucht gerekend, die alle leden onder haar ijzeren vuist bijeen houdt. Maar met uw echtgenoot is het iets anders; hij was, voor het ongeluk hem trof, een braaf en rechtschapen man, zoals ge zegt, en hij zal zeker geen ogenblik aarzelen, mij mede te delen, wat hij weet, maar daartoe is het natuurlijk noodzakelijk, dat hij geneest!

— Maar gelooft gij dan, dat zo iets mogelijk is, mijnheer? riep mevrouw Burgan opgewonden uit.

— Zoiets is al vaak voorgekomen, mevrouw, antwoordde Raffles. Ik ben zelf geneesheer, ik heb een bijzondere studie gemaakt van deze gevallen, en ik ben zelf er reeds eens in geslaagd, het geheugen terug te geven aan een man, die het volkomen verloren had, als gevolg van een noodlottige val.

— Maar Chambers zei mij zoeven, dat gij detective waart! riep mevrouw Burgan uit.

— En hij sprak de waarheid, mevrouw. Detective ben ik ook! hernam Raffles glimlachend. Detective ben ik zelfs in de eerste plaats, maar een van mijn grondbeginselen is altijd geweest, dat een waarlijk goed politiebeambte nog minstens twaalf andere ambachten of beroepen grondig moet verstaan! Ik ben geen beunhaas, dat mag ik gerust zeggen van mij zelf; ik zal verlof vragen uw man te mogen onderzoeken, en dan zal ik u eerlijk mijn bevindingen mededelen. Naar wat gij mij zoeven hebt medegedeeld, bestaat er kans, zelfs grote kans dat uw man geneest!

Mevrouw Burgan slaakte een uitroep van innige vreugde, en het kind barstte in tranen uit, vloog op Raffles toe en greep zijn handen, terwijl het uitriep:

— O, mijnheer! Als gij dat voor mijn lieve vader zou kunnen doen, wij zouden u altijd dankbaar blijven.

Ondanks zichzelf ontroerd, streek Raffles het kind over de volle blonde haar en zei:

— Ik zal mijn best doen, kleine meid, maar nu moet je mij even met je mama alleen laten, want ik moet haar nog enige vragen stellen.

Zonder een ogenblik te talmen ging het kind de deur uit en Raffles begon weer, nu met meer ernst nog dan te voren:

— Ik mag u de waarheid niet verbloemen, mevrouw. Ik heb zoeven in de rechtzaal uw uitroep gehoord, toen gij vreesde dat uw man misschien geheimen van de bende zou verraden, die hij zich op dit ogenblik toch niet herinnert. Maar als hij ooit geneest, en hij is een moedig man, en naar zijn uiterlijk te oordelen, is hij dat ook werkelijk, dan zal hij zeker niet aarzelen te spreken, en aan de politie mededelen, wat hij weet! Maar, dat zou hem inderdaad in groot gevaar kunnen brengen en daarom juist kom ik hier! Ik heb de bende vroeger reeds bestreden, ik behoor niet tot de officiële politie, als uw man aan mij alleen mededeelt wat hij weet, dan zweer ik u, dat

dit tussen ons zal blijven en dat nooit een der leden der bende zal kunnen vermoeden, wie mij heeft ingelicht.

— Daarop moet ik ook stellig kunnen vertrouwen, mijnheer, want anders zou ik mijn man op mijn knieën smeken, te zwijgen. Ik weet het, gij zult het egoïstisch vinden! Gij zult mij misschien verwijten, dat ik het belang van het algemeen doe achterstaan bij mijn persoonlijk belang, maar ik kan niet anders! Ik heb mijn man innig lief, ondanks het ongeluk dat hem getroffen heeft, ja, daardoor misschien nog meer, en ik zou het denkbeeld niet kunnen verdragen, dat hij de geheimen van die onzalige bende had verraden, waarvan hij zo lang deel heeft uitgemaakt, zonder dat ik er iets van wist!

— Hij heeft dit dus altijd voor u geheim weten te houden, mevrouw? vroeg Raffles verwonderd.

— Ik heb er niets van geweten, 'tot op het tijdstip, dat ik van zijn arrestatie vernam! riep de ongelukkige vrouw uit.

— Dan hebben wij hier weer te doen met een staaltje van die buitengewone sluwheid, waarvan sommige krankzinnigen menigmaal blijk geven, zei Raffles.

— Het was mij wel opgevallen, dat hij vaker uitging dan vroeger, maar ik meende dan dat hij naar zijn vrienden ging, of naar de club en daar ik hoopte, dat deze afleiding hem misschien zou genezen, zo liet ik hem rustig begaan.

— Ik moet u ook deze vraag stellen, mevrouw, is het u niet opgevallen, dat uw man ook 's nachts uitbleef?

— Dat is driemaal gebeurd, mijnheer! In de laatste twee maanden en hij had er altijd een gegrond motief voor aan te voeren.

Raffles had zijn pet reeds weer gegrepen.

Hij stond nu op, maakte een onbespelijk buiging voor de vrouw van Frank Burgan en zei:

— Ik mag u thans niet langer ophouden, mevrouw, voorlopig weet ik genoeg. Gij geeft mij dus verlof om uw man te onderzoeken?

— Van ganser harte, mijnheer Hudson.

— Ik mag u dan zeker wel aanstonds het resultaat van mijn bevindingen komen mededelen?

— Maar moet ik u dan nog zeggen, mijnheer, dat ik de minuten zal tellen, die er zullen verlopen tot dat gij terugkeert, riep mevrouw Burgan uit. Ik reken er op, dat ge mij zo spoedig mogelijk bericht zendt en uw bezoek zal mij altijd welkom zijn!

— Dan neem ik nu afscheid van u, mevrouw, maar wacht... het zou misschien goed zijn, als ge mij een briefje medegeeft, voor de directeur der gevangenis, want het zal mijn verzoek steunen, om de arrestant te mogen onderzoeken.

— Neem dan nog even plaats, mijnheer, ik zal het aanstonds schrijven.

Haastig schreef Mildred Burgan enige woorden op het briefpapier, dat zij voor zich had gelegd op het blad van de kleine schrijftafel, die dicht bij een der ramen stond.

— Ziedaar, mijnheer, ik ben er zeker van, dat de directeur u nu wel toegang zal verschaffen tot mijn ongelukkige man.

— Dan ga ik nu heen, mevrouw, en ik hoop van ganser harte, dat ik u reeds morgen gunstige berichten kan mededelen.

En hiermede nam hij afscheid, om snel te doen, wat hij zich had voorgenomen.

Hij begaf zich haastig naar het huis in de 43ste straat, schreef daar vlug een briefje voor Brand, ingeval deze mocht terugkeren, voor hij zelf zijn taak zou hebben volbracht, en begon toen met de grootste zorg zijn uiterlijk te veranderen.

Vóór er een half uur verlopen was, had de arbeider plaats gemaakt voor 'n eerwaardig man met wit haar en een statige witte baard, een grote bril op de neus en gekleed in een lange, zwarte jas, waardoor hij reeds door zijn voorkomen de geneesheer verried.

Hij wapende zich met een van de talrijke visitekaartjes, die ten allen tijde een deel van zijn «arsenaal» vormden, greep zijn hoed en een wandelstok met ivoren knop en verliet het huis weer door de tweede uitgang.

Twintig minuten later zette de huurauto hem af voor het huis van bewaring en weer enkele minuten later stond hij voor de directeur, een rijzig man, met een streng, maar niet onvriendelijk gelaat, en stelde hem de brief ter hand, die mevrouw Burgan hem als introductie had meegegeven.

De directeur las de brief door, keek de gewaande geneesheer eens aan en zei toen:

— Ik heb er geen bezwaar tegen, dokter, wanneer gij de beklaagde onderzoekt, natuurlijk onder deugdelijk toezicht. Ik moet er u echter aan herinneren, hoe ook de uitslag van uw onderzoek moge zijn, dit geenszins zal kunnen beïnvloeden op het rapport van de gerechtsgeneesheer!

— Dat begrijp ik volkomen, mijnheer directeur, hernam de gewaande geneesheer glimlachend, dat is ook mijn doel niet.

— Ik moet u ook nog zeggen, dat gij thans juist toevallig Dr. Frances Brett, de huisdokter van de beklaagde, bij hem zult aantreffen!

— Maar dat treft uitstekend, riep Raffles uit. Hij zal mij dan misschien enige nuttige inlichtingen kunnen geven. Ik stel zeer veel belang in dergelijke gevallen en collega Brett zal zeker niet onwillig zijn, om mij enige inlichtingen te geven!

De directeur drukte op een elektrische schelknop.

Er trad een gevangenisbode binnen, tot wie de directeur de woorden richtte:

— Breng deze heer aanstonds naar de cel van nummer 93, mijnheer is geneesheer en ik heb hem verlof gegeven, de gedetineerde te onderzoeken.

HOOFDSTUK IV.

IN DE CEL

Geleid door de bode, begaf Raffles zich allereerst naar een vertrek, waar de cipiers gewoonlijk bijeen zaten, wanneer zij geen dienst hadden en waar de bode de sleutel moest gaan halen van de cel van no. 93.

Toen moest hij een aantal sombere gangen door, die hol weerklonken onder de voetstappen van de twee mannen en eindelijk hield de bode stil voor een stalen deur, waarin een kleine getraliede judas.

De bode wierp een blik door dit kijkgat met zijn veelbetekenende naam, en wendde zich toen tot de gewaande geneesheer met de opmerking:

— Dr. Brett is nog binnen, dokter.

— Dat treft juist goed, mijn vriend, ik wilde gaarne enige woorden met mijn collega wisselen.

De sleutel knarste in het slot. De deur ging open, Raffles trad binnen en de deur werd achter hem gesloten, terwijl de bode er voor post vatte.

Op de brede, harde bank in een donkere hoek van de cel, welke slechts licht ontving door een hoog geplaatst, klein

en stevig getralied venster, zat een man met het hoofd in de handen, die ternauwernood opkeek, toen hij iemand hoorde binnen komen.

Voor hem stond 'n grijsaard met gebogen rug en blijkbaar zeer bijziende, want hij knipperde voortdurend met zijn ogen, en kwam op het gerucht van de deur vlak voor Raffles staan, om zijn gelaatstrekken te kunnen onderscheiden.

— Wie komt ons hier storen? vroeg deze heer tamelijk toornig, terwijl hij Raffles door zijn gouden lorgnet aankeek.

— Neem mij niet kwalijk! zei Raffles glimlachend. Ik heb waarlijk het genoegen, met Dr. Brett te spreken.

— Ja, mijnheer, die ben ik. Mag ik weten, of gij de advocaat van mijn patient zijt?

— Dat ben ik niet, dokter, ik mag mij slechts een collega van u noemen, antwoordde Raffles.

Deze mededeling scheen Dr. Brett niet bepaald aangenaam te treffen, want hij bromde iets in zijn lange baard, dat niet

zeer vriendelijk klonk, en eindelijk kon Raffles de woorden verstaan:

— Hoe komt het, dat men mij al die geneesheren op mijn dak zendt. Denkt men soms, dat ik gek of blind ben geworden?

Hij wendde zich nu rechtstreeks weer tot Raffles en hernam:

— Mag ik vragen, collega, of gij hier door de rechter van instructie zijt gezonden?

— Volstrekt niet, ik kom slechts uit eigen beweging hier! Ik wil er mij wel voor wachten, collega, uw buitengewone bekwaamheid in twijfel te trekken en ik werd dan ook slechts gedreven door mijn beroepmatige weetgierigheid! Het geval van mijnheer Burgan kwam mij zeer merkwaardig voor, en daar ik een speciale studie gemaakt heb van dergelijke ziekten, die het gevolg zijn van een zware kwetsuur, zo heb ik verlof gevraagd en gekregen, om deze heer eens te onderzoeken!

Dr. Brett bromde nog iets in zichzelf na, maar maakte toch plaats voor Raffles, die dadelijk daarop op dezelfde bank ging zitten, waarop de arrestant reeds had plaats genomen, en die op het horen van zijn stem langzaam het hoofd had opgeheven, om zijn blikken op de gewaande geneesheer te vestigen.

Raffles keek hem geruime tijd aandachtig aan en begon toen zijn onderzoek.

— Buk uw hoofd eens, verzocht hij op zachte toon.

Ondanks zichzelf gehoorzaamde Burgan.

Raffles begon zorgvuldig de gehele oppervlakte van de schedel af te tasten, en raakte met de toppen van de vingers alle verhevenheden, bulten en knobbels aan.

— Kijk mij nu eens aan en doe uw ogen zover mogelijk open, verzocht hij toen.

Burgan deed wat hem gevraagd werd en Raffles bekeek met de grootste aandacht door zijn vergrootglas het wijd

geopende oog, het enigszins parelmoerachtige wit en de wijde pupil.

Hij onderzocht zelfs de keel, de neusholten, liet Burgan diep adem halen, waarbij hij zijn hoofd op zijn borst legde, en stelde hem een aantal vragen, kort en duidelijk.

Dokter Brett stond enigszins ongeduldig terzijde en slingerde zijn gouden lofgnet aan het koordje om zijn wijsvinger heen en weer.

Blijkbaar begreep hij niet veel van de methode van zijn vermeende collega.

Toen hij gereed was, wendde Raffles zich glimlachend tot Brett en vroeg:

— Zoudt gij mij willen zeggen, wat gij van dit geval denkt?

— Wel, het is zo duidelijk als glas! antwoordde de geneesheer brommend. Het is cretinisme in zwakke graad, gepaard gaande met periodiek verlies van het geheugen, sterk verminderd verantwoordelijkheidsgevoel, en vlagen van melancholieke depressie! De rechter, die mijn patient zou durven veroordelen, zou zelf waard zijn, tien jaren in Sing Sing te worden opgesloten.

— Dienaangaande ben ik het volkomen met u eens, collega, riep Raffles uit. Geloof gij, dat mijnheer Burgan te genezen is?

— Voor zover ik kan inzien is genezing volkomen uitgesloten.

— Hoe denkt gij over een operatief ingrijpen?

— Luister eens, collega, ik wil volkomen eerlijk zijn, ik acht het niet geheel en al onmogelijk, dat wellicht door een operatie, die echter niet zonder gevaar zou zijn, verbetering in de toestand te weeg zou worden gebracht. Ik zelf echter zal er mij wel voor wachten, daartoe over te gaan, want ik ben niet jong meer, mijn hand is niet meer zo rotsvast en daarenboven, ik volg reeds sedert jaren niet meer hetgeen er op ons gebied is uitgedacht en uitgevonden. Tenslotte, ik ben nimmer chirurg geweest, slechts internist.

Raffles had aandachtig toegeluisterd, niet wetend, of hij zich boos zou maken over deze oude man, die nog altijd het beroep van geneesheer uitoefende, ofschoon hij oud en op was, dan wel medelijden met hem zou hebben, omdat hij blijkbaar genoodzaakt was, nog altijd een beroep uit te oefenen, dat hem reeds lang boven het hoofd was gegroeid.

Na enige tijd van stilzwijgen hernam dokter Brett:

— Gijzelf, collega, gelooft gij, dat mijn patient baat zou vinden bij een operatie?

Raffles had het hoofd afgewend, toen hij antwoordde:

— Misschien. Ik durf het niet met zekerheid zeggen. Maar in ieder geval, hier mag hij niet blijven, want het vertoeven in deze sombere, nauwe cel zou zijn toestand zeer spoedig doen verergeren, ja misschien de waanzin in hem wakker roepen, die nu nog latent in hem sluimert.

— Dat heb ik ook gedacht, collega, diep dokter Brett uit. Het is onze plicht dit aan de directeur der gevangenis, maar vooral aan de president van de rechtbank mede te delen.

Raffles trad nu weer op Burgan toe, legde hem de hand op de schouder en zei:

— Wij zullen alles doen, mijnheer Burgan, om u hier weg te halen.

— Dat hoop ik, mijnheer, ik vrees dat ik hier spoedig gek zou worden! zei Burgan op doffe toon.

— Gij moogt volstrekt niet toegeven aan uw sombere gevoelens, hernam Raffles haastig. Dat zou uw toestand slechts verergeren. Heb nog slechts een paar dagen geduld; zodra het rapport van de gerechtsgeneesheren geheel voltooid is, zal men u van rechtsvervolgning moeten ontslaan en dan zullen wij wel verder zien.

Hij drukte Burgan krachtig de hand en richtte zich toen weer tot Dr Brett met de woorden:

— Wij moesten, dunkt mij, uw patient thans alleen laten, collega, rust is het beste voor hem.

Brett nam nu ook afscheid van hem en een ogenblik later stonden de beide heren weer in de brede gang, terwijl achter hen de zware stalen deur met een dreunend geluid dicht viel.

Zij hadden nog geen woord gewisseld, toen zij reeds weer buiten de gevangenis stonden, maar nu riep Raffles uit:

— Ik ben er zeker van, dat Burgan twee levens leidt, dat hij volstrekt niet weet wie hij is, of wat hij vroeger gedaan heeft, wanneer een aanval hem in zijn macht heeft! Hij doet dan dingen, welke hij zich later volstrekt niet, of slechts vaag kan herinneren.

— Zo heb ik er ook over gedacht, collega, gaf Dr. Brett te kennen.

— Gelooft gij misschien, dat zij hem in een krankzinnigengesticht zullen opsluiten?

— Er bestaat tenminste kans op! antwoordde Dr. Brett op droevige toon. Misschien zal hij enige maanden in observatie moeten blijven, tenzij er door zijn rechtsgeleerde raadsman krachtig wordt opgetreden.

— Zijn advocaat zou kunnen aanvoeren, dat een eenzame opsluiting zijn toestand slechts zal kunnen verergeren, en als hij dat zei, zou hij mij stellig aan zijn zijde vinden, riep Raffles uit. Hij zou verder te berde kunnen brengen, dat het veel beter zou zijn, hem aan de hoede van zijn echtgenote toe te vertrouwen, die hem nu wel nooit meer uit het oog zal verliezen en goed zal toezien, dat hij niet opnieuw in handen van de bende valt.

— Dat is een zeer gegronde opmerking, welke gij daar maakt, riep Dr. Brett uit. En als gij mijn hulp wilt aanvaarden, dan kunt gij over mij beschikken.

Hij haalde een visitekaartje uit zijn zak, stak het Raffles toe, en vervolgde:

— Hier hebt gij mijn adres; als gij mij soms wenst te spreken, kunt gij mij na zes uur 's avonds steeds thuis treffen. Ik moet u nu verlaten, want er wachten mij nog vele patienten.

Dr. Brett stak Raffles de hand toe, en stapte toen in de kleine auto, die op enige afstand stond te wachten.

Raffles keek hem na en zei in zichzelf:

— Een brave man, maar een weinig te oud voor zijn moeilijk beroep! Hij schijnt blijkbaar in het geheel niet op de hoogte te zijn van de vorderingen, welke de wetenschap in de laatste jaren gemaakt heeft en hij schijnt zelfs nooit van trepanatie gehoord te hebben! Het denkbeeld om een schedeldek te openen alleen, zou de goede man al kippenvel bezorgen.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde zijn alleenspraak:

— Brand kan nu misschien wel reeds terug zijn van zijn onderzoekingsstocht; wij zullen in ieder geval maar eens naar huis gaan.

Hij riep een taxi aan en gaf de chauffeur het adres in de 43ste straat op.

Tot zijn blijdschap trof hij Brand daar aan, die nog geen vijf minuten geleden was terug gekeerd van zijn achtervolging.

De beide vrienden drukten elkaar de hand, waarop Raffles aanstonds vroeg:

— Heb je zijn adres gevonden?

— Ja, ik weet waar een van de kerels woont; in de Lafayette straat, een tamenlijk verdacht straatje in de buurt van de haven, in de voorstad Brooklyn.

— Prachtig, dan is onze dag goed besteed! riep Raffles vrolijk uit.

Hierop deelde hij Brand mede, hetgeen hij zelf verricht had ten huize van Frank Burgan en in de gevangenis.

Brand had aandachtig naar zijn verhaal geluisterd en zei nu:

— Je gelooft dus, dat die man niet aansprakelijk kan worden gesteld voor hetgeen hij gedaan heeft?

— De rechter, die hem daarvoor aansprakelijk zou durven stellen zou zelf krankzinnig zijn! riep Raffles uit, er is geen sprake van of Burgan is ontoerekenbaar voor zijn daden.

— Er bestaat dus kans, dat zij hem spoedig op vrije voeten zullen stellen.

— Als ik er iets aan kan doen, dan zal dit reeds morgen het geval zijn! zei Raffles. Ik zal mij aanstonds tot de president van de rechtbank wenden, of liever, ik zal het door Dr. Brett laten doen, een brave, oude sukkel, die klaarblijkelijk niet veel weet van het ziektegeval van de man, die hij toch zoveel jaren kan geobserveerd hebben! Want hij heeft natuurlijk meer gezag bij de president dan een zekere dokter Hudson, van wie hij waarschijnlijk nooit zou hebben gehoord. Hij moet het goed laten uitkomen, dat Burgan ten ondergaat, als men hem in een gesticht ter observatie opsluit. Dat zou zijn dood kunnen betekenen en in ieder geval zou het zijn toestand zeer verergeren! Ik vrees dat hij er volslagen krankzinnig vandaan zou komen!

— Maar Edward, is de ongelukkige dan volslagen ongeneeslijk?

— Neen, Charles, dat is hij niet! hernam Raffles op ernstige toon. Integendeel, nadat ik hem grondig heb onderzocht, ben ik tot de overtuiging gekomen, dat een operatie, een betrekkelijk onbetekenende operatie, hem geheel zou kunnen genezen en hem zijn geheugen en zijn moreel evenwicht weer zou kunnen teruggeven.

HOOFDSTUK V

DE OPERATIE

Er waren twee dagen verlopen sedert het bezoek van Raffles in de gevangenis.

Hij had, bijgestaan door Dr. Brett en een advocaat, aanstonds alles in het werk gesteld, om de beklaagde in vrijheid te krijgen en het was hem ook gelukt.

De gerechtsgeneesheren hadden hun rapport ingeleverd waaruit overduidelijk bleek, dat de beklaagde geenszins aansprakelijk kon worden gesteld voor zijn daden, daar hij leed aan intermitterende paranoia, sterk verminderd verantwoordelijkheidsbesef en periodieke verzwaking van het geheugen.

En tot geluk van Burgan kwamen deze geneesheren tot de conclusie, dat het voor de beklaagde uiterst nadelig zou zijn, hem in een gesticht op te sluiten.

Twee van de heren waren tenslotte van oordeel, dat wellicht een operatief ingrijpen genezing zou kunnen brengen, maar dit was slechts bij wijze van nood, geheel onder aan het rapport, toegevoegd, als minder ter zake dienende.

En zo keerde Frank Burgan de derde dag nadat hij het bezoek had ontvangen van Dr. Brett en van de hem onbekende geneesheer, in zijn woning terug, waar zijn vrouw zich wenend aan zijn borst wierp.

Zelfs deze drie dagen van eenzame opsluiting hadden Burgan veranderd, want hij was bleek en zeer neerslachtig, zijn ogen stonden wild, en zijn gedach-

ten dwaalden klaarblijkelijk herhaalde malen af.

Maar hij kon nog geen kwartier binnenshuis zijn, of reeds liet de gewaande dokter Hudson zich aandienen.

Raffles had zijn man namelijk niet uit het oog verloren en zodra de auto was voorgereden, die Burgan van de gevangenis naar zijn woning moest overbrengen, volgde hij het voertuig, om dadelijk bij de hand te zijn, als Burgan soms het huis mocht willen verlaten, na er eenmaal te zijn binnen getreden, gedreven door 'n onweerstaanbare macht, die hem noopte dingen te doen, waarvan hij onder normale omstandigheden een afschuw moest hebben.

De oude Chambers herkende hem dadelijk en scheen in hem een vriend te zien, want hij geleidde hem aanstonds naar de ontvangkamer, waar een ogenblik later Burgan met zijn vrouw gearmd binnen trad.

Na een buiging te hebben gemaakt voor de vrouw des huizes, trad Raffles op Burgan toe, bleef vlak voor hem stil staan, en vroeg:

— Herkent gij mij nog, mijnheer Burgan?

De ander keek hem enige ogenblikken strak aan, wreef zich met een vaag gebaar over het hoofd, scheen met moeite na te denken en antwoordde toen op een zonderling veranderde toon:

— Neen, mijnheer, ik kan mij niet herinneren, dat ik u ooit gezien heb!

Hij wendde zich van de bezoeker af om in een album te gaan bladeren, dat op een kleine tafel lag, dicht bij het raam, zonder zich verder om de vreemdeling te bekommeren.

Maar mevrouw Burgan nam Raffles ter zijde en zei op bekommerende toon:

— Zoals hij nu is, was hij altijd als hij scheen te geraken onder de invloed van een macht, waarvan ik de aard pas dezer dagen heb leren doorzien. Hij werd dan plotseling onrustig, zijn ogen flakkerden zonderling, zelfs zijn stem veranderde en dan vertrok hij, soms zelfs zonder afscheid van mij te nemen! Nu pas begrijp ik wat hij dan ging doen, mijn arme man!

— Ik acht het volstrekt noodzakelijk, mevrouw, dat er onmiddellijk wordt ingegrepen! zei Raffles nadrukkelijk, het verblijf in de gevangenis heeft hem geen goed gedaan; hij is er door achteruit geraakt. Wilt gij mij toestaan, dat ik met een andere geneesheer overga tot een operatie, welke grote kans zal opleveren, dat uw man weer geheel en al normaal wordt?

— Als gij daarin werkelijk zoudt slaan, mijnheer, dan zou ik niet weten, hoe ik u mijn innige dankbaarheid zou moeten betuigen!

— Ik zou die dankbaarheid ook niet kunnen aanvaarden, mevrouw, hernam Raffles glimlachend, want gij moet u toch herinneren, dat mijn beweegredenen niet enkel menslievende zijn, tenminste niet in de zin, die gij er aan zult hechten. Mijn oorspronkelijk plan was, de geheimen van de bende te doorvorsen en ik weet zeker, dat uw echtgenoot mij daarbij zou helpen, wanneer hij slechts weer normaal was. Ik mag er namelijk niet op rekenen, dat hij mij in zijn huidige toestand iets van waarde zou kunnen mededelen.

— Doe wat gij het beste acht, mijnheer, maar ik smeeek u, laat het geheim blijven! Denk u eens in mijn toestand.

Hoe vreselijk zou het voor mij zijn, wanneer ik mijn man inderdaad terug kreeg, zoals hij vroeger was, en die ellendelingen zouden mij hem dan weer ontroven!

— Ik herhaal u nogmaals, mevrouw, dat wij alles in het werk zullen stellen, opdat het geheim van uw man ongeschonden zal blijven; ik zal het zeker niet verraden! Dat bezweer ik u.

— Maar dan loopt gij zelf ernstig gevaar, mijnheer!

— Dat is van minder belang, mevrouw, dat hoort zo bij mijn beroep, hernam Raffles met een vage glimlach. Maar sta mij nu toe, dat ik mij weer met uw echtgenoot bezig houd.

Raffles begaf zich opnieuw naar Burgan, die schijnbaar doelloos uit het raam keek, bestudeerde zijn trekken en vooral zijn ogen met de grootste aandacht, bewoog snel een brandende lucifer voor zijn gelaat heen en weer, lette daarbij goed op het flakkeren van zijn blik, en richtte zich toen weer op met de woorden:

— Mevrouw, morgen reeds zullen wij tot de operatie overgaan. Er mag niet langer worden getalmd. Ik zal een geneesheer in consult roepen, maar ik verzoek u, wel te willen bedenken, dat ik voor u slechts de detective blijf; ik heb zeer afdoende redenen, om in zijn ogen niets anders te zijn dan een collega.

— Ik zal mij zelf niet verraden, dokter, hernam Mildred Burgan met een droevige glimlach. Zeg mij eens, is de operatie gevaarlijk?

— Ik mag u niet bedriegen, mevrouw, zij is in ieder geval niet van gevaar ontbloot, maar er zijn zeer veel kansen, laten wij zeggen, negentig op de honderd, dat alles voortreffelijk afloopt.

— Dan moet het gewaagd worden! riep mevrouw Burgan vastberaden uit.

Raffles had reeds weer zijn hoed en stok gegrepen en zei nu op fluisterende toon:

— Gij moogt uw man in geen geval ook maar een seconde uit het oog ver-

liezen. Als hij het huis wil verlaten, streef hem dan niet tegen, maar blijf eenvoudig aan zijn zijde, alsof dat zo was afgesproken, zonder u bepaald op te dringen, want het moet tot iedere prijs vermeden worden, dat hij in woede geraakt. Dit zou waanzin ten gevolge kunnen hebben, die thans nog sluimerende bij hem is! In het ergste geval zoudt gij nog een vriend kunnen medenemen, die veel invloed op hem heeft!

— Ik zal uw raad volgen, dokter! Wanneer kan ik uw bezoek verwachten?

— Morgenochtend om negen uur, mevrouw!

En hiermede nam Raffles afscheid.

Terwijl hij in de huurauto, welke hij had aangeroepen, naar de 43rd street reed, dacht hij na over alles, wat er geschied was.

Vrees voor de operatie koesterde hij volstrekt niet.

Raffles had vele jaren vóór hij zijn tegenwoordige loopbaan begon, eerst als medisch student, vervolgens als semi arts, de geheimen van de medische wetenschap doorvorst en sindsdien had hij zich steeds onledig gehouden met de studie van de allernieuwste geneesmethoden en de uitkomst daarvan had hij meestal ten goede doen komen aan de armen en de ongelukkigen, die geen geld hadden te missen om een specialiteit te betalen.

Voor al met de zielsziekten en allerlei verwondingen had hij zich in de laatste jaren bezig gehouden, deze zonderlinge man, voor wie bijna geen enkel gebied der menselijke wetenschap geheimen had.

Reeds menigmaal had hij een operatie verricht, zonder dat zijn hand ook gebeefd had en met een kennis van het menselijk lichaam, die een professor verbaasd zou hebben doen staan.

Wat de geneesheer betreft, wiens hulp hij zel te zullen inroepen, hij dacht er niet aan, een echte dokter in de zaak te betrekken!

Charles Brand zal voortreffelijk geschikt zijn, om die rol over te nemen, want hij was in de loop der jaren een bijzonder handig assistent geworden, die Raffles herhaalde malen had bijgestaan en die niet verbleekte of sidderde bij het zien van bloed, of het aanleggen van een verband om een beenstomp, of een zwaar gewond hoofd.

Hij zou aan de jonge man een voortreffelijk helper hebben en het enige bezwaar was, hoe hij aan de nodige chirurgische instrumenten moest komen!

Maar ook daarover dacht hij niet lang na; hij zou ze eenvoudig kopen en als er niet aanstonds voorradig was, wat hij nodig had dan zou hij ze nog eenvoudiger stelen!

Tot dit uiterste behoefde hij echter ditmaal niet over te gaan, want na enig zoeken vond hij in een grote instrumentenwinkel juist wat hij nodig had.

Hij kocht deze instrumenten nog voor hij het huis in de 43rd street bereikt had en trad, met een grote trousse beladen, het vertrek binnen, waar Brand hem wachtte.

Het liep toen juist tegen het lunchuur en de jonge man, bijgestaan door Henderson, had de ochtend gebruikt, om een nader onderzoek te doen naar de man, die hij enige dagen geleden had moeten volgen en die toen verdwenen was in een huis van de Lafayette street. Veel bizonders wist hij echter niet mede te delen en hij scheen het feit, dat hij de man het laatst in de buurt van Burgan's huis had zien rondzwerven, van zeer weinig gewicht te achten.

Raffles dacht daar echter anders over, ofschoon hij voorlopig aan de jonge man nog niets liet blijken.

Hij stelde hem slechts op de hoogte van zijn plannen voor de volgende ochtend en alhoewel Brand het grote gevaar begreep, waaraan Raffles zich bloot stelde, ingeval de operatie mocht mislukken, aarzelde hij toch geen seconde, want ook hij begreep, dat het gewaagd moest worden, niet alleen in het belang van

Burgan zelf, maar ook in dat van zijn vrouw, zijn kinderen, maar niet in het minst in dat van Raffles, die uit zijn mond nadere bijzonderheden hoopte te vernemen betreffende de bende van het Kwade Oog.

Hij twijfelde er geen ogenblik aan, of Burgan zou niet aarzelen, hem van alles op de hoogte te stellen.

Mocht hij echter liever de officiële politie in de arm nemen, dan zou Raffles zich ook daarin schikken; de hoofdzaak was immers, dat er snel en krachtig aan de bende van het Kwade Oog een slag werd toegebracht, welke haar voor goed de nek zou breken.

En zo werd alles voor de operatie van de volgende dag in gereedheid gebracht.

De instrumenten werden met de grootste zorg door Brand gedesinfecteerd, de jonge man zorgde voor twee operatiejassen, en de volgende ochtend reden zij tezamen in een huurauto naar het fraaie huis, waar mevrouw Burgan hen reeds vol smartelijk ongeduld verbeidde.

Zij ontving de beide heren in de grote ontvangkamer, welke Raffles reeds kende en daar stelde deze Brand aan haar voor als dokter Wilson, die hem behulpzaam zou zijn bij de operatie.

Charles Brand maakte een zeer gunstige indruk met zijn hoog voorhoofd, zijn goed onderhouden blond haar en zijn glinsterende gouden bril.

— En zeg mij nu eens, mevrouw, vroeg Raffles, of gij uw man reeds hebt voorbereid en of hij zich niet verzet tegen het denkbeeld van een operatie.

— Niet in het minst, dokter! antwoordde Mildred Burgan. Hij had gisteren een helder ogenblik, dat geruime tijd aanhield, en dat zelfs nu nog voortduurt! Ik stelde hem toen de vraag, ik vertelde hem alles en hij stemde er vrede in toe. Het deed hem zelfs leed, dat het niet gisteren kon gebeuren!

— Zoveel te beter, mevrouw! Laten wij dan maar aanstonds aan het werk gaan. Wanneer de operatie plaats heeft gedurende een ogenblik van helderheid

van uw echtgenoot dan is de kans op welslagen reeds weder heel wat groter.

— Dan zal ik u aanstonds bij hem brengen; hij is in zijn werkkamer!

Het drietal verliet het vertrek en begaf zich naar de fraai ingerichte werkkamer, waar zij Burgan aantroffen, gezeten voor zijn schrijftafel, waar hij enige brieven schreef.

Hij keek om bij het opengaan van de deur, maakte haastig de brief af, waaraan hij bezig was, stond toen op, kwam glimlachend naar de beide mannen toe en zei, terwijl hij hen beurtelings de hand drukte:

— Mijn vrouw heeft mij alles reeds medegedeeld en zij zal u wel op de hoogte hebben gebracht van mijn voornemen, om mij aan de operatie te onderwerpen!

— Dat doet mij genoegen, mijnheer Burgan, zei Raffles glimlachend. Hoe is het met u, sedert ik u in de gevangenis zag?

Raffles begreep aanstonds dat hij gevaarlijk terrein betreden had, want met een snelle beweging bracht Burgan de hand aan het hoofd en scheen ingespannen na te denken. Toen zei hij:

— Ik kan mij niet herinneren, dokter, dat ik u daar gezien heb!

— O, het heeft niets te betekenen! hernam Raffles haastig.

Hij begon spoedig over een ander onderwerp en vervolgde:

— Wij moesten, dunkt mij, maar spoedig overgaan tot de gewichtige zaak, mijnheer Burgan. Wilt gij zo goed zijn, ons naar uw slaapvertrek te vergezellen?

— Ik ben tot uw dienst, dokter.

Allen begaven zich nu naar het slaapvertrek en nadat mevrouw Burgan zich verwijderd had, ontkleedde Burgan zich en legde zich te bed.

Charles Brand en Raffles hadden intussen hun operatiejassen aangetrokken en de eerste had de instrumenten al ontpakt en handdoeken, pluksel en allerlei verbandmiddelen gereed gelegd.

Vervolgens maakte hij 'n chloroform-masker gereed, waarna de oude bediende binnen werd geroepen, die de behulpzame hand moest bieden.

Maar op het ogenblik, dat Raffles op het bed toetrad richtte Burgan de blik op hem en vroeg op zachte toon:

— De operatie is gevaarlijk, nietwaar mijnheer?

— Ik wil u niet verhelen, mijnheer Burgan, dat zij inderdaad niet zonder gevaar is.

— Ingeval van een ongelukkige afloop zult gij wel zo goed zijn, mijn vrouw mede te delen, dat ik de nodige schikkingen heb getroffen; er ligt een brief aan mijn notaris in het schrijfbureau.

— Aan dergelijke dingen moogt ge op dit ogenblik volstrekt niet denken, mijnheer Burgan, hernam Raffles. Ga nu gerust liggen; wij beginnen aanstonds.

Gehoorzaam liet Burgan zich achterover vallen, en dadelijk drukte Brand hem behendig het chloroformmasker op het gelaat en zei:

— Tellen als ik u verzoeken mag.

Burgan begon te tellen, terwijl Brand als assistent zorgvuldig de polsslag naging en nu en dan de hartslag controleerde.

Al spoedig werd de stem van Burgan zwakker, binnen dertien seconden had het bewustzijn hem begeven en was hij geheel onder de invloed van de narcose.

Raffles zette zich dadelijk aan zijn moeilijke werk.

Het daglicht stroomde vol naar binnen door de drie grote ramen, waarvan de gordijnen zover mogelijk terzijde waren geschoven.

Met bleek gelaat, maar vast besloten om zich goed te houden, stond de oude Chambers, de bediende, gereed met een kom water, sponzen en een handdoek over de arm.

Raffles greep zijn instrumenten en zonder dat zijn hand een ogenblik beefde, opende hij de schedel van de bewustelose een weinig boven de slaap, waar

bij ieder verkeerde snede de dood kon betekenn.

Men hoorde in het vertrek niets anders dan het knarsend geluid van de zaag en het tikken van de grote pendule op de schoorsteenmantel en daarboven uit nu en dan het snuivend ademhalen van de oude bediende, die bleker dan een doek was geworden en zijn ogen van het schouwspel afwendde, dat hem daar geboden werd. De bleke man op het bed met zijn gesloten ogen en wiens schedel daar geopend werd, met evenveel snelheid en gemak, alsof het een sigarenkistje ware!

Een uur verstreek.

Zaag en lancet, sonde en zilverdraad hadden hun werk gedaan.

De operatie was afgelopen.

Raffles waste dadelijk zijn bebloede handen in de marmeren wasbak en reinigde zich zorgvuldig.

Toen wendde hij zich tot Chambers, die op dit ogenblik meer dood dan levend scheen te zijn, en zei glimlachend:

— Je kunt je nu wel verwijderen, goede vriend, en aan mevrouw gaan mededelen, dat de operatie tot dusverre uitstekend verlopen is.

De oude man slaakte een gesmoorde kreet van blijdschap en het had weinig gescheeld, of hij had zijn kom met water, dat nu rood gekleurd was, uit de sidderende handen laten vallen. Hij rept zich met knikkende knieën het vertrek uit, om de blijde boodschap te gaan overbrengen aan zijn meesteres en daartoe behoefde hij niet ver te gaan; zij zat met doodsbleek gelaat, luisterend naar het minste gerucht in het aangrenzend vertrek, haar beide kinderen aan haar schoot.

Dadelijk sprong zij op om naar de ziekenkamer te snellen, maar Raffles, die op de drempel had post gevat, drong haar sachtjes terug en zei overredend:

— Gij moogt nu werkelijk nog niet binnen gaan, mevrouw, uw man zal wel spoedig ontwaken uit zijn bewusteloosheid, en dan is het volstrekt noodzakelijk, dat hij door niets wordt afgeleid. Wij zullen nu aanstonds de gordijnen sluiten, zodat er slechts een zwakke schemering in het vertrek heerst. Zorg

nu voor een goede verpleegster, dat is alles, wat er nu nodig is. Ik zal uw man een drank voorschrijven en als hij die trouw inneemt, kan hij met zijn krachtig gestel en mits er zich geen complicaties voordoen, binnen veertien dagen weer op de been zijn.

HOOFDSTUK VI

MIJNEN EN CONTRAMIJNEN

Er waren ongeveer twaalf dagen verlopen, sedert de operatie had plaats gehad en al die tijd had Raffles geen dag laten voorbij gaan, zonder dat hij een bezoek had gebracht ten huize van de patient.

De vooruitgang van de zieke ging zijn verwachtingen te boven.

De wonde genas voortreffelijk, er hadden zich volstrekt geen complicaties voorgedaan en reeds op de twaalfde dag mocht de zieke het bed verlaten en werd hij voor het eerst in een rolstoel door de oude, trouwe Henry Chambers naar de tuin gerold, waar hij met volle teugen de heerlijke, met bloemengeur bezwangerde, lucht inademde.

Zijn vrouw liep aan zijn zijde, met tranen van geluk in de ogen en hij hield haar kleine hand in de zijne geklemd.

Nu en dan wierp hij haar een blik vol liefde toe en na enige tijd zwijgend te hebben genoten van zijn terugkerende gezondheid en van het bloeiende leven om hem heen, begon hij:

— Het is mij, Mildred, alsof ik droom! Het is mij alsof ik weer kind ben geworden, alsof ik een geheel nieuw leven ben ingetreden! Ik zie je lief gezicht en het komt mij voor, alsof ik zoeven de terugkeer ondervind van een lange reis, die vele jaren duurde.

— Het is vreemd, Frank, je gebruikt bijna dezelfde woorden van die goede dokter Hudson! riep Mildred Burgan uit. Hij zei, dat je zulk een gevoel zoudt hebben, en dat het langzamerhand zou slijten en dat je geheugen zou terugkeren!

— En hij heeft gelijk gehad, lieveling, want ik voel, dat het beter wordt met mijn hoofd, iedere dag beter, van het ogenblik af, dat ik voor het eerst mijn bewustzijn herkreeg.

— De dokter zal wel aanstonds komen en het zal hem genoeg doen, dat hij je nu reeds in de tuin vindt!

— Wij praten maar steeds over de dokter, en toch is hij eigenlijk een detective! zei Burgan glimlachend.

— Hij is een wonderlijk man! hernam Mildred nadenkend. Ik geloof, dat hij alles kent en weet. Ik heb wel eens heel lang met hem gesproken en hij heeft mij steeds verbaasd door zijn ongewone kennis omtrent allerlei onderwerpen.

— Dan is hij ook een detective, zoals het zijn moet, riep Burgan opgewekt uit.

Al koutend ging het echtpaar de gehele tuin rond, vrijuit pratend, want de oude Chambers was als het ware een stuk van de familie geworden en voor hem behoefde men zich waarlijk niet in te houden!

Juist waren zij weer in 'huis terug gekeerd, toen Raffles zich liet aandienen en met vreugde ontvangen werd.

Hij werd in 'de ziekenkamer gelaten en onderzocht daar Burgan, die zich juist te bed had begeven, terwijl zijn vrouw toekeek.

— Hoe vindt u de toestand van mijn man, dokter, vroeg zij, toen Raffles met zijn onderzoek gereed was.

— Ik ben buitengewoon tevreden, mevrouw, uw man gaat zeer snel vooruit, en over een paar dagen zullen wij hem het verband kunnen afdoen.

— En hoe is het met zijn denkvermogen, voegde Mildred er op zachte toon aan toe.

— Ook dat gaat snel vooruit, mevrouw! Gij zult tot uw verbazing zien, dat uw man steeds hoe langer hoe meer dingen invallen en dat zijn vreemde toestand als van iemand, die van een zeer lange reis terugkeert, zeer snel zal verdwijnen. Om hem niet al te zeer te vermoeien en niet aanstonds te veel van zijn krachten te vergen, moogt gij nog niet al te veel vragen; laat hem maar zelf los komen en praten! Wat de verpleegster aangaat, die kunt gij vandaag wel ontslaan!

En na nog enige woorden met de vrouw des huizes te hebben gewisseld, ging Raffles heen.

Toen hij twee dagen nadien laat in de

namiddag terugkeerde, trof hij Burgan in zijn werkkamer aan.

Nog nooit had hij zulk een wonderbaarlijke verandering gezien op het gelaat van een man, die op de rand van de waanzin had gestaan.

Het gezicht was voller geworden, de ogen hadden hun eigenaardige flakkerende glans verloren, de vermoelde trekken waren verdwenen, evenals de diepe rimpel, die dwars over het voorhoofd liep.

Burgan stond op uit zijn stoel, wierp de pen neer, waarmede hij had zitten schrijven en trad de gewaande detective met uitgestoken hand tegemoet.

Op zijn krachtig gelaat lag een uitdrukking van innige dankbaarheid, toen hij uitriep:

— Of gij in de eerste plaats detective of geneesheer zijt, aan u heb ik mijn weer gevonden geluk te danken, dokter.

Raffles keek Burgan aandachtig in de ogen en vond daar geen schijn of schaduw van waanzin meer.

— Ik geloof, mijnheer Burgan, begon hij glimlachend, dat wij van dit ogenblik af de geneesheer kunnen uitschakelen en ons nu liever tot de detective zullen bepalen!

— Zoals gij wilt, mijnheer. Mijn dankbaarheid zal er niet minder groot om zijn! Gij kunt mij vragen wat gij wenst en niets zal mij liever zijn, dan u een dienst te bewijzen! Maar vóór wij daartoe overgaan, zeg mij, wat ik u schuldig ben.

— Mijnheer Burgan, als gij mij kunt helpen om een uiterst gevaarlijke bende boosdoeners onschadelijk te maken, dan zult gij mij beter betaald hebben, dan gij het ooit met geld zou kunnen doen! zei Raffles op ernstige toon. Begrijpt gij, waar ik over spreek?

— Sedert een paar dagen begrijp ik het, mijnheer! riep Burgan uit. Ik kan u niet zeggen, welk een wonderlijke gewaarwording het was, dat er zo snel in mijn hersens herinneringen kwamen op-

rijzen, die ik daarin in het geheel niet aanwezig wist! Het terugzien van een snippertje papier, de aanblik van een bepaald voorwerp, bracht mij op hetzelfde ogenblik dingen te binnen, van welker bestaan ik vroeger niets geweten had, of liever meende te weten! Voorzichtig heeft mijn vrouw mij een en ander medegedeeld en op dit ogenblik weet ik alles! Ik heb de bladen gelezen, ik weet, waarvoor ik terecht heb moeten staan, ik weet ook, dat ik deel heb uitgemaakt van een verfoeielijke bende misdadigers! Ik zweer u echter, dat dat mijns ondanks is geweest!

— Dat weet ik, mijnheer Burgan! Gij behoeft u in het geheel niet te verontschuldigen, zei Raffles met een kalmerend gebaar. Gij zijt ziek geweest. Ziek naar de geest, en dat is alles! Gij hebt twee levens geleid en wanneer een aanval van het kwaad u vast greep, dan deed gij dingen, welke gij u later niet herinnerde! Maar ik wist evenzeer, dat die herinnering weer zou opdoemen, zodra de operatie met goed gevolg beëindigd zou zijn.

— Daarin hebt gij u niet vergist! Ik herinner mij nu alles weer, de minste bijzonderheden van wat ik deed in die tijd en gij behoeft mij slechts te onderwerpen, ik zal u alles mededelen, ik wil u helpen om die bende te bestrijden.

Burgan had dit laatste op vaste toon gezegd, terwijl hij de hand van Raffles opnieuw had gegrepen en die krachtig drukte.

— Ik wist wel, dat ik op u zou kunnen rekenen, mijnheer! hernam Raffles. Ik zal u echter niet lang vermoeien. Laat ik beginnen met te vragen, of gij u thans alles weer herinnert van hetgeen er met u is voorgevallen, toen gij ondanks uzelf lid waart van de bende van het Kwade Oog.

— Nog niet alles, mijnheer, maar het voornaamste is mij toch reeds te binnen geschoten.

— Weet gij, op welke wijze gij voor het eerst in aanraking met die lieden zijt gekomen?

— Dat moet geweest zijn op 'n avond, dat ik in Soho verdwaald raakte, op een wijze, welke ik mij nog altijd niet kan begrijpen. Mijn ziekte had toen reeds een aanvang genomen en ik moet gehandeld hebben, zonder dat ik er besef van had. In ieder geval kwam ik daar in aanraking met een aantal booswichten, ik heb hun namen genoteerd, althans de namen, waaronder zij daar bekend waren en de politie zou niet anders behoeven te doen, dan hen te arresteren, want ik heb bewijzen genoeg, dat zij schuldig zijn aan verschillende misdaden, en ernstiger dan inbreken alleen, dat verzekert ik u!

— Dan zullen wij ons haasten, die namen aan de politie mede te delen, mijnheer! En zeg mij nu eens, of gij wel eens in de woning van een of meer van die schurken zijt geweest.

— Enige malen! Ik weet mij zelfs zeer goed de namen van drie van die kerels te herinneren. Ook die zult ge genoteerd vinden op een stukje papier, met hun woonplaats er bij.

Burgan wees in de richting van zijn schrijftafel en vervolgde:

— Wanneer de politie deze drie schurken in handen weet te krijgen, dan is zij reeds heel wat verder! Voor zover ik weet, was dat drietal als het ware de besturende macht van de bende; natuurlijk met uitzondering van de opperste chef, want die had niemand ooit gezien!

— Hoe komt het, dat zij u zoveel toevertrouwden, ging Raffles voort.

— Zeer eenvoudig; zij beschouwden mij als volkomen ongevaarlijk! zei Burgan schouderophalend. Er was daar 'n dokter en die had mijn toestand spoedig genoeg doorzien; hij was er van overtuigd, dat ik volkomen onschadelijk was! Ik zou alles doen, wat zij mij bevalen en reeds enige uren later zou ik daarvan het besef verloren hebben;

mooier konden zij het niet wensen en 'k was voor hen veel waard door de positie, welke ik in de maatschappij bekleedde en welke mij toegang gaf tot vele huizen en kringen, waar zij anders nimmer een voet zouden kunnen zetten.

Raffles had zich intussen reeds naar de schrijftafel begeven en nam daar het papier op, hetwelk Burgan hem had aangewezen.

Maar toen ving zijn scherp oor eensklaps een flauw gerucht op, dat buiten het vertrek, op de brede gang, weerklonk.

Op de punten van zijn voeten lopend, was hij met enkele sprongen bij de deur en rukte die open.

Hij keek snel naar links en rechts, maar alles wat hij zag was het achterste gedeelte van een schoen, die snel achter een hoek van de gang verdween.

Raffles snelde er naar toe, maar weer kwam hij te laat.

Toen hij de hoek van de gang bereikte, was er van de persoon, aan wie deze schoen toebehoorde, niets meer te bespeuren en alles wat Raffles had kunnen zeggen, was, dat de drager van het kledingstuk een man was geweest, want hij had duidelijk een gedeelte van de pantalon gezien.

Hij stampvoette van drift, keek langs de leuning van de smalle diensttrap nog eens naar beneden en ging toen naar het werkvertrek van Burgan terug, die hem met een verbaasde blik in zijn ogen ontving.

— Wat was er aan de hand, mijnheer Hudson? vroeg hij.

— Ik hoorde iets aan de deur, mijnheer Burgan, en toen ik ging kijken, kwam ik slechts tijdig genoeg om de hiel te zien van een man, die hier had staan luisteren!

— Ons gesprek zou dus zijn afgeluisterd? riep Burgan verschrikt uit. Maar dat zou zeer noodlottig zijn.

— Gij hebt het ware woord gezegd, mijnheer Burgan, dat zou inderdaad in de hoogste mate te betreuren zijn!

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Hebt gij een groot personeel?

— Zeven personen in het geheel!

— Hoeveel mannen?

— Vier; de buttlar, de huisknecht, mijn kamerbediende en een chauffeur.

— Zijn die allen reeds lang in uw dienst?

— Henry Chambes, mijn kamerbediende, reeds langer dan zestien jaar, maar alle overigen zijn nog niet lang in mijn dienst; de chauffeur het langst ruim één jaar ongeveer!

— Dat betekent niet veel, mijnheer Burgan! hernam Raffles hoofdschuddend. Gij zult het u misschien nog wel herinneren uit de eerste periode van het Kwade Oog, dat er vooral onder het dienstpersoneel zeer gevaarlijke individuen scholen, brutale spionnen, wier taak het was, de woning van het aanstaande slachtoffer grondig te bestuderen en alles voor de aanslag in gereedheid te brengen. En men kon hen moeilijk attraperen, want hun vak verstonden zij voortreffelijk en niemand zou op het denkbeeld zijn gekomen, dat zij iets anders konden zijn dan buttlers, chauffeurs, keukenmeisjes, kameniers en zo voort.

— Maar hun getuigschriften waren uitstekend in orde, mijnheer Hudson! riep Burgan uit.

— Om die getuigschriften bekommer ik mij al heel weinig, mijnheer Burgan, hernam Raffles schouderophalend. Gij hebt daar geen idee van op welk een verbazend handige wijze dergelijke dingen worden gefabriceerd! Ik zou u uit mijn eigen ervaring dienaangaande wonderlijke staaltjes kunnen vertellen!

— Gij denkt dus... gij vermoedt...

— Ik kan niets anders vermoeden, mijnheer Burgan, dan wat het gezond verstand mij ingeeft. Wij zijn zoeven beluisterd, dat staat als een paal boven water! En het spreekt vanzelf, dat dit gedaan moet zijn door iemand van het dienstpersoneel, of anders door iemand die door een van de bedienden is binnen

gelaten, en dat zou er natuurlijk voor ons de zaak niet gemakkelijker op maken!

— Wat moeten wij nu doen, dunkt u?

— Aanston'ds afdoende maatregelen nemen! Het is duidelijk, dat uw leven gevaar loopt!

— Geloof't gij dat werkelijk, riep Burgan ontzet uit.

— Wij mogen er niet aan twifelen, helaas! antwoordde Raffles op ernstige toon. Vergeet niet, dat het reeds lang bij de bende bekend moet zijn, dat er iets met u geschied is, wat niet in het voordeel van de bandieten kan worden genoemd. Zij hebben overal hun spionnen, die hen omtrent alles inlichten, en er is maar zeer weinig, wat hun verborgen blijft, vooral wanneer het een lid geldt, van wie zij zoveel voordeel konden trekken, als van u!

— Maar wat moet ik dan doen? riep Burgan uit. Ik ken hun methoden! Zij zouden in staat zijn, als zij wisten, dat ik hun geheimen verraden heb, tot sluipmoord over te gaan!

— Daaraan behoeft gij geen seconde te twifelen, hernam Raffles, terwijl hij met sombere blik door het venster op straat keek.

Plotseling deed hij een paar stappen terug en verborg zich half achter het tule gordijn.

Zijn scherpe blik had aan de overzijde van de straat een man ontdekt, wiens gelaat hem niet onbekend voorkwam; het was een lid van de bende, met wie hij reeds vroeger te doen had gehad.

De man scheen tekens te maken naar een van de vensters, die boven het studeervertrek gelegen moest zijn.

Raffles bedacht zich niet, maar legde zijn vinger op de lippen en zei op fluiserende toon:

— Verlaat het vertrek niet en blijf op luide toon doorspreken, alsof ik hier nog altijd aanwezig was!

Hoewel zeer verbaasd, gaf Burgan dadelijk aan dit verlangen gehoor en onderwijl opende Raffles voorzichtig de deur, ijde de trap op en bracht toen achtereenvolgens het oog vóór de sleutelgaten van alle deuren der kamers, die aan de voorzijde van de straat uitkwamen.

Toen hij door het sleutelgat van de derde deur keek, zag hij daar een man voor het venster staat, die met zijn armen tekens gaf.

Het was de huisknecht...

HOOFDSTUK VII

DE MOORDAANSLAG

Het was diezelfde nacht omstreeks twee uur, en alles was stil in het grote huis van Frank Burgan, toen vier gedaanten voorzichtig langs de lage muur slopen, die de tuin van een zijstraat afscheidde, ternauwernood zichtbaar in de schaduw.

Bij de kleine tuindeur gekomen, stonden zij stil en de voorste van de vier haalde zijn sleutel te voorschijn, paste die even in het slot, en duwde daarop

de deur behoedzaam open.

Als een schaduw gleden de vier gedaanten naar binnen en lieten de deur op een kier staan.

Daarop liepen zij over de rand van de grasperken, langs het grind van het voetpad, behoedzaam naar de achterzijde van het huis.

Daarop stonden zij stil en een der mannen zei, zo zacht, dat het nauwelijks te verstaan was:

— Hier, vlak boven ons, op de tweede verdieping, moet de slaapkamer van de verrader zijn.

— Hoe laat is het? vroeg een ander.

— Twee uur precies; onze makker Ted, die hier als huisknecht zo prachtig zijn rol speelde, zou ons juist op dat uur binnen laten.

Hij wilde nog iets zeggen, maar plotseling werd er enig gerucht hoorbaar, alsof er ergens een muis aan het knabbelen was; toen ging de deur aan de achterzijde van het huis langzaam open en het hoofd van een man verscheen, die aandachtig in de duisternis tuurde en toen een zacht fluitend geluid liet horen, hetwelk onmiddellijk beantwoord werd door de aanvoerder van de kleine troep, die hier was gekomen om zich te wreken op Frank Burgan.

De vier mannen kwamen naderbij en de aanvoerder zei tot de huisknecht, die hun zoeven de deur geopend had:

— Je hebt je goed gehouden, Ted, je bent precies op tijd! Is alles in orde?

— In de beste orde!

— Slaapt hij?

— Ja, hij is al om twaalf naar bed gegaan.

— Prachtig. Laat ons dan maar op weg gaan...

De deur werd gesloten en onder aanvoering van de huisknecht, die een kaars had ontstoken, begonnen zij de diensttrap te beklimmen, die in de achterzijde van het huis de verschillende verdiepingen met elkander verbond.

Maar nauwelijks hadden zij de trap halverwege bestegen, of een schitterend lichtschijnsel, dat hun vlak in de ogen scheen, deed hun een kreet van woede en teleurstelling slaken.

— Verraad! Wij zijn ontdekt! Terug mannen! brulde de aanvoerder van de kleine bende.

En zonder zich zelfs tijd te gunnen de aard van het helle schijnsel te onderzoeken, maakten zij rechtsomkeer, want zij begrepen maar al te goed, dat er op de een of andere wijze iets van hun

plan was uitgelekt, en dat men daar boven op zijn hoede was; het schijnsel leek al verdacht veel op dat van enige politiezaklantaarns.

De moordenaars aanvaardden dus hals over kop de terugtocht, maar zij deden het een weinig te haastig.

— Want toen zij nog ongeveer vier treden moesten afleggen, struikelden zij bijna allen tegelijk, de een over de ander heenstortend, over een touw, dat plotseling met een ruk werd strak getrokken en zich op ongeveer een decimeter boven de treden bevond.

Met een smak kwamen de bandieten terecht op de stenen vloer en nog waren hun treurige avonturen niet ten einde.

Want daar beneden, vóór zij nog hadden kunnen overeind krabbelen, om hun gekneusde ledematen te betasten, werden zij ontvangen door een soort hercules, die hen bij twee tegelijk vastgreep en dat wel op zeer onzachte wijze, om hen in een hoek neer te duwen, alwaar een tweede man gereed stond met een dik touw, waarmede zij gebonden werden.

Dit alles was binnen enkele seconden afgelopen en had zo vlug plaats gegrepen, dat de personen, die boven aan de trap hadden gestaan, gewapend met hun zaklantaarns, ternauwernood beneden waren, toen alles reeds in kannen en kruiken was. De vier bandieten en de huisknecht waren allen onschadelijk gemaakt en stevig gekneveld.

Om hen heen stonden vier mannen: Raffles, Charles Brand, James Henderson en Frank Burgan.

Allen hadden een revolver in de hand en hun elektrische zaklantaarns waren ontstoken en straalden hun licht over de vijf gevangen bandieten.

Raffles sprak het eerst.

Hij wendde zich glimlachend tot Frank Burgan en zei:

— Ge ziet wel, mijnheer Burgan, dat wij er verstandig aan hebben gedaan, reeds voor hedennacht te rekenen op de komst van die schurken.

— Ik ben u nogmaals mijn leven verschuldigd, mijnheer, daaraan denk ik het eerst, zei Burgan aangedaan.

— Het heeft werkelijk niets te betekenen, mijnheer, en ik moet u eerlijk verklaren, dat ik allereerst denk aan de schurken daar ginds! Wij hebben thans vier bandieten en ik geloof, dat wij uw huisknecht ook die titel wel mogen geven; hij is ontegenzeggelijk ook lid van de bende, maar wij hebben hier niet de hoofdmannen, zij zijn slechts werktuigen en al is de buft groot, al etende krijgt men eetlust, en ik verlang er naar, zo mogelijk ook nog enige chefs onschadelijk te maken!

— Dat zal moeilijk gaan, mijnheer! hernam Burgan hoofdschuddend, want gij zelf weet het best, dat de officiële politie het nest verlaten heeft gevonden toen zij, door u gewaarschuwd, een inval ging doen aan de adressen, welke ik had opgeschreven; die ellendeling daar ginds had zijn medeplichtigen door zijn geheime tekens voor het raam aan zijn boodschappers nog juist bijtijds kunnen waarschuwen, zodat zij in staat waren de vlucht te nemen, nog voor de politie verscheen.

— Maar weet gij dan geen andere plek, waarheen zij zich begeven kunnen, zodra hun het vuur wat na aan de schenen wordt gelegd? vroeg Raffles.

Burgan dacht met inspanning van al zijn krachten na; hij verbleekte er zelfs van, maar eindelijk moest hij zuchtend erkennen:

— Misschien heb ik het wel geweten, maar het wil mij thans niet te binnen schieten, mijnheer, hoezeer ik er ook mijn best toe doe!

— Dan zullen die schurken moeten spreken! riep Raffles vastberaden uit.

— Als je daarop wachten wilt, mijnheer de detective, dan kun je even goed dadelijk weer vertrekken! riep een van de bandieten honend, terwijl de anderen in spottend gelach uitbarstten. Wij zouden ons liever de tong afbijten, dan je inlichtingen te verschaffen!

Raffles wilde iets zeggen, maar het werd hem belet door een kreet, die Burgan slaakte, terwijl hij met uitgestrekte wijsvinger naar een van de gevangenen wees.

— Misschien is nog niet alles verloren! riep hij met schitterende ogen. Ik herken die man daarginds, nog bijna een knaap! Dat is Bill Sparow, een voortreffelijk medium, die aan de bende de grootste diensten heeft bewezen! Wanneer hij in hypnotische slaap wordt gemaakt, is hij helderziende en ik weet zeker, dat hij u alles zal mededelen, wat gij zoudt willen weten, maar dan zouden wij een hypnotiseur in ons midden moeten hebben, liet hij er op teleurgestelde toon op volgen.

— Zo iemand staat voor u, mijnheer Burgan! antwoordde Raffles glimlachend. Wij zullen dadelijk de proef eens nemen, en hij trad aanstonds weer naar de kleine groep terug, trok de gebonde Bill Sparow overeind, zette hem tamelijk onzacht op een stoel neer en beval:

— Kijk mij aan!

Als de bandiet geweten had, wat Raffles voornemens was, dan zou hij misschien de ogen gesloten hebben, of op een andere wijze hebben getracht, zich aan de invloed van de man, die tegenover hem stond, te onttrekken, maar nu hij eenmaal in de staalgrijze, wijd geopende ogen had gekeken, nu was zijn lot ook beslist en het was hem onmogelijk, zich van de doorborende blik van die ogen los te maken.

Dadelijk had Raffles gezien, dat de bandiet inderdaad een buitengewoon gewillig medium was, want het duurde nauwelijks enige seconden, of zijn trekken verslaptten, zijn ogen keken afwezig, hij sliep!

Dadelijk begon Raffles zijn ondervraging:

— Weet je waar de chefs zijn?

De gehypnotiseerde liet een zwak ja horen en Raffles vervolgde:

— Waar zijn zij nu?

— In een kelder onder het wijnhuis van Sam Toddy.

— Waar ligt dat wijnhuis?

— In de Pineapplestreet, vlak bij het plein van die naam.

— Hoe komt men daar?

— Er is een gang van de woonkamer van de kroegbaas naar de kelder en vandaar gaat een riooltunnel naar de rivier.

— Waar komt die tunnel uit?

— Op vijftien schreden van de Brooklyn Bridge, stroomafwaarts.

— Hoe lang blijven de chefs daar?

— Tot de lucht zuiver is; minstens een dag of vier.

Raffles wendde zich naar Burgan en zei:

— Dat is, dunkt mij, voldoende; nog hedennacht zullen wij het roversnest laten uitroken!

Raffles maakte de bewusteloze weer wakker door hem even met de vingers over de slapen te strijken en op de ogen te blazen. De bandiet barstte in een gehuil van machteloze woede los, toen Ted hem toeschreeuwde, wat hij zoeven verraden had.

Maar het baatte hem niets, of hij aan de touwen rukte; Henderson nam hem met één hand van zijn stoel en kwakte hem weer midden tussen zijn kornuiten neer.

Raffles had zich reeds naar het telefoontestel begeven, dat een eind verder aan de muur in de gang hing, en een paar minuten later stonden er een paar verbaasde agenten in de gang, die met enkele woorden op de hoogte werden gesteld.

Toen zij het gehele verhaal vernomen hadden, wreven zij opgetogen in de handen en een hunner riep uit:

— Dat wordt een goed nachtje, mijnheer! Wij hadden al lang argwaan op het huis van Sam Toddy! Maar wij konden nooit vat op hem krijgen; wij wisten niet, dat hij met geheime gangen werkte!

— Wees nu zo goed zelf een van uw

chefs op te bellen! hernam Raffles. Ik ben slechts particulier detective en ik heb natuurlijk niet het recht over een afdeling agenten te beschikken! Ik wil echter gaarne met mijn beide helpers de behulpzame hand bieden.

— Dan zou ik willen voorstellen, mijnheer, hernam een der agenten, gezamenlijk met ons naar het bureau van politie te gaan, dat op geen honderd stappen hier vandaan is! Wij kunnen daar twintig of dertig man mee krijgen, wat wel voldoende zal zijn, en deze vijf mooie jongens, van wie ik er twee heel goed ken, zullen op de post kunnen blijven, totdat zij door de wagen van het huis van bewaring worden afgehaald.

— Uitstekend! riep Raffles uit.

Hij wendde zich vervolgens tot Burgan en zei, terwijl hij hem de hand toestak:

— Mijn waarde, hier is uw taak gedaan en mij blijft slechts de aangename plicht, u dank te zeggen voor uw voortreffelijke hulp en de minder aangename verplichting, u er op te wijzen, dat gij nog niet buiten gevaar zijt en dat gij er verstandig aan zult doen, in de eerste tijd de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen!

— Dat belooft ik u en laat mij u nogmaals uit de grond van mijn hart dank zeggen voor alles wat gij voor mij gedaan hebt, hernam Burgan met 'n stem, die van ontroering trilde. Misschien komt er wel een uur, al is het niet erg waarschijnlijk, dat gij op uw beurt mijn diensten van node hebt en dan zult gij zeker op mij kunnen rekenen!

De twee mannen schudden elkander nogmaals de hand en daarop werden de gevangenen weg gevoerd naar het bureau van politie, waar zij aanstonds werden herkend als uiterst gevaarlijke, oude bekenden van de justitie, naar wie men reeds enige tijd zocht.

Maar men liet geen tijd verloren gaan en zodra Raffles de zaken uiteen had gezet, maakten zich vijf en twintig manschappen, onder aanvoering van een in-

specteur van politie, gereed zich in drie grote politieauto's naar de plek te begeven, waar de bendevoerden, die gevlucht waren, zich moesten bevinden.

Men trad met de grootste behoedzaamheid op, want Sam Toddy stond bekend als een zeer sluw heerschap en het zou niet zo gemakkelijk vallen, hem te bedriegen.

Daarom werd de aanvallende macht goed verdeeld; acht mannen zouden door de riooltunnel aan de zijde van de rivier de kelder binnen dringen, acht anderen zouden het wijnhuis aan de achterzijde binnen gaan en de rest zou een frontaanval ondernemen.

Wat de gewaande detective en zijn helpers betreft, zij zouden vooraan gaan en zo mogelijk Sam Toddy trachten te overrompelen, vóór hij tijd zou hebben gehad, zijn beschermelingen te waarschuwen.

Het was natuurlijk mogelijk dat de kroeg vol handlangers zat en dat er zware klappen zouden vallen, maar dat moest men er voor over hebben!

Alles was zorgvuldig op de minuut geregeld en Raffles, Henderson en Brand, alle drie zeer eenvoudig als goede arbeiders gekleed, traden het wijnhuis binnen.

Er bevonden zich ongeveer vijftien gasten en achter de toonbank stond Sam Toddy in hoogsteigen persoon, een lan-

ge, broodmagere kerel, met een sluw vossengezicht en sluk zwart haar.

Henderson was er de man niet naar, om tijd met veel praatjes te verknoeien en trad daarom doortastend op. Hij was met een paar passen bij de kroegbaas, greep hem bij de kraag en trok hem met een enkele ruk over zijn eigen toonbank heen.

De Ier spartelde wanhopig tegen en schreeuwde moord en brand, maar het mocht niet baten. Bijna op hetzelfde ogenblik drongen de acht agenten binnen, terwijl Raffles en Brand de gasten met hun revolvers in bedwang hielden, en toen was het pleit al zeer spoedig beslist.

Raffles had spoedig de geheime gang naar de kelder ontdekt en juist toen de acht agenten daar binnen drongen, kwam de andere afdeling uit de tunnel te voorschijn.

De chefs verdedigden zich, toen zij zich overrompeld zagen, met de moeder wanhoop en verwonden twee agenten tamelijk zwaar.

Zij bereikten er slechts mee, dat drie hunner in het stof moesten bijten en dat er zeven min of meer ernstig werden gewond, terwijl de acht overigen gemakkelijk werden weggevoerd.

Opnieuw had de bende van het Kwade Oog door toedoen van de Grote Onbekende een zware nederlaag geleden!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

VROUWELIJK LOKAAS

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.	62. — Een moderne Blauwbaard.
2. — De gestolen Dolk.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	64. — Een Spaans Drama.
4. — Het Verwisselde Lijk.	65. — Een merkwaardige diefstal.
5. — Zonderlinge Epidemie.	66. — Spoken op Marshy Manor.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	67. — Chantage en Hypnose
7. — De Wraak der K. K. K.	68. — De Lokstem van het Goud
8. — Twee Doodsvijanden.	69. — Het geheim van de Boekenkist
9. — De Meester herleeft.	70. — Het Revolutie Complot
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	71. — Het Verlaten Huis
11. — Raffles en Amor.	72. — Het Spel met de Dood
12. — Nicholson juicht te vroeg.	73. — Het Verstoorde Feest
13. — De Broeder van Nicholson.	74. — Russisch Goud
14. — Avontuur in België.	75. — Een Moderne Robinson
15. — De Moord in Kamer 13.	76. — De Moord in Fenchurch Street
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	77. — Het Vioolwonder
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	78. — De Raadselachtige Moord
18. — De Strijd om het Geheim.	79. — Een Avontuur in China
19. — Naar het Goudland.	80. — De Verborgen Schat
20. — Bloed en Goud.	81. — De Chinese Schatkamer
21. — De buitenste Duisternis.	82. — De Bende van de Gouden Ster
22. — De Waanzinnige.	83. — Sensatie in de Opera
23. — De gestole claim.	84. — De Folterkelder
24. — De bergduivel.	85. — De Bedrieger bedrogen
25. — De Goud-fee.	86. — De Geheimen van Parijs
26. — Onrust op Holderness Hall.	87. — Speelzucht en Misdaad
27. — Het Geheime Document.	88. — De Diamanten Spin
28. — De Redding van «Goudhaar».	89. — Een duivelse Uitvinding
29. — «Goudhaar».	90. — Parijse auto bandieten
30. — De Smokkelkoningin.	91. — Het Trio Desmond.
31. — De Misdaad in de trein.	92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
32. — De Revue-Girl.	93. — Als het Goud lokt.
33. — Professor Shirley.	94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
34. — De Kit van Wong Li.	95. — Wie was de Derde Man?
35. — De Gewaande Radjah.	96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	97. — De Ontvoerde Diplomaat
37. — De Duivels van de Gele Zee.	98. — Rumoer om de Derby
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	99. — Gevaren van de Wereldstad
39. — Vijftig tegen één.	100. — Moderne Piraten
40. — Iona, de avonturierster.	101. — Het Filmkasteel
41. — De Kelder des Doods.	102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
42. — De onverwachte terugkeer.	103. — Een Onderaards Drama
43. — Rode Bill krijgt een lesje.	104. — De Verzonken Metropolis
44. — De Stem van het Verleden.	105. — De Vreemde Chauffeur
45. — Zwarte Anna.	106. — De Moord in het Cabaret
46. — Het Juweel van Prins Omar.	107. — De Negende Steen
47. — Gevaarlijk spel.	108. — Onraad in Hollywood
48. — Het Goud van de Metropolitanbank.	109. — Ossenkop; gang 5
49. — De Bende van Myra Bonati.	110. — De bende van «de Ratten»
50. — Merry-Kid de verklikker.	111. — Het Avontuur in Hollywood
51. — Het Verlaten Slot.	112. — De Bende van de Gouden Spin
52. — De Riolen van Parijs.	113. — Irma Sandrina
53. — Rovers en Verraders.	114. — In de val gelokt
54. — Een documentenjacht.	115. — Om een kwart miljoen dollars
55. — De Verijdelde Ontvoering.	116. — De Giftgas-centrale
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.	117. — Een mislukte ontvoering
57. — Een Misluke Samenzwering.	118. — De Verdwenen Kleindochter
58. — De Kooi des Doods.	119. — Helicopter-bandiet
59. — Jacht op Fortuin.	120. — De Verraderlijke Huisknecht
60. — De Gouden Wisselbeker.	
61. — Een Fatale Vrouw.	

IN VOORBEREIDING:

- 121 — Vrouwelijk Lokaas
122 — Het Drama op de Brooklyn Bridge